

1945 – glava – Šoštanj

***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

=====

*** * ***

**Ovaj text je bio objavljen u «Hrvatskom slovu», 13.veljače 1998.godine,
a 2003.g. u knjizi autora Javor Novaka pod naslovom
DA SAM IMAO HRVATSKU**

Na kraju Drugog svjetskoga rata i u prvim mjesecima poslije kapitulacije, svo nekomunističko, a inače brojno stanovništvo Titove Jugoslavije, uključujući i pripadnike poraženih vojski, bježalo je spašavajući se pred osvetoljubivim koljačima, koji su se domogli vlasti. Slovenska vrata tada su bila jedina vrata prema Zapadu, prema Austriji i Italiji. Partizani nikada nisu priznali da je to bio strahoviti pokolj, nečovječna odmazda nad ranjenicima, nad ratnim zarobljenicima, nad onima koji su se predali, nad domobranima, četnicima i ustašama, ali i nad nedužnim civilima; nad starcima, ženama i djecom. O tome postoje metri i metri filmske vrpce, koju su partizani snimali i ponosno pokazivali poslije rata. Time su se ponosili kao pobjedom. TV Ljubljana pokazala je u prosincu 1996. dio tog materijala. Svi oni, po komunističkomu svjetonazoru "tko nije s nama - taj je protiv nas", nisu imali pravo na život čak ni negdje drugdje, izvan totalitarne, zločinačkim rukama stvorene, socijalističke Jugoslavije.

Slovenija je tako išarana jamama prepunim ljudskim kostima, masovnim grobnicama, zabetoniranim oknima napuštenih rudnika u kojima je najviše mrtvih upravo Hrvata. Velika većina njih nema ni obilježja, ni križa. Postojeća slovenska komunistička vlast još nije spremna suočiti se s tom mračnom "epizodom" u nedavnoj im prošlosti. To posebno smeta napadanom i čestim polemikama izloženom Međimurcu Dragutinu Šafariću, Hrvat, koji već toliko dugo živi u Velenju da mu ni slovenski jezik, ni mentalitet nisu nepoznanica.

Prije petnaestak godina, zainteresirala ga je, kao građevinara pojava čestih iskapanja ljudskih kostiju na mjestima gdje su se gradile kuće. Tako je započeo razgovarati s ljudima iz okolice, skupljati podatke, ucrtavati masovne grobnice u karte, fotografirati ih, i poticati svjedoke da se oslobode straha i otkriju mu istinu. Njih je svakim danom bilo sve manje, a reakcija svakojakih: od burnih, odbijajućih ili prestrašenih do mučnih, rijetko razgovorljivih, te pouzdanih i vjerodostojnih. Istinu koju su mu ispričavali, a koju je kasnije nekoliko puta provjeravao, složio je u stravičan mozaik svekolike patnje Hrvata u danima prije dolaska na Bleiburg i mjesecima poslije njega.

Dolaskom demokracije i priča o ljudskim pravima Šafariću se učinilo nevjerojatnim da Slovenija može tražiti članstvo u Vijeću Europe i u Europskoj Uniji prije nego otvori svoje partizanske jame i sve zločine, kojih je na stotine. Bilo mu je također nelogično da slovenska država priznaje talijansku i vrlo malobrojnu mađarsku manjinu, a ne priznaje više od sto tisuća Hrvata. Svaka istina kad tad iziđe na vidjelo, pa će tako ugledati svjetlo dana i istina da je u Sloveniji poubijano oko 70.000 Hrvata bez žrtava Bleiburga. Vrijeme je da slovenska vlast, prije ulaska u velehvaljenu zapadnu zajednicu naroda, postavi spomen svim mrtvima na svom tlu. To je najmanje što treba učiniti danas za one, koji su prije pola stoljeća strijeljani ili zaklani kao ranjenici, ratni zarobljenici ili civili. Tek tada ćemo moći govoriti o Sloveniji kao europskoj državi čista obraza. Celje je od Zagreba udaljeno jedva osamdesetak kilometara, a nekadašnje Titovo Velenje još dodatnih osamnaest. Pet kilometara sjeverno od Velenja, u kanjonu rječice Pake, nalazi se Huda Luknja. Tako doista taj kanjon i izgleda. U knjizi Veliki finale na Koroškem autor Franci Sterle opisuje dramatične događaje u Hudoj Luknji sredinom svibnja 1945. Scenarij pokolja bio je sljedeći, kako pišu u slovenskome tisku gimnazijalke Nika, Duška i Ana u prosincu 1992.: Partizani su svibnja 1945. zaustavili bijeg "ustaške sile" i njemačkih četa zahtijevajući predaju i polaganje oružja. Ustaše nisu vjerovale da će partizani poštivati ratne konvencije o vojnim zarobljenicima i odlučili su se na otpor. Neravnopravna bitka u kanjonu i dolini G. Doliča (Pancer Greben), te na području Mislinje, trajala je dva dana. Nadmoćna partizanska brigada imala je deset (10!) poginulih. Na ustaškoj je strani palo 3.000 muškaraca, a zarobljeno ih je gotovo 11.000!

Procjene su da je to tek trećina odista pobijenih u toj klopci. Kako inače objasniti da je u deset velikih skupnih jama bez obilježja pokopano gotovo 5.000, navodno, isključivo ustaša. I kakav je to boj u kojem je omjer "pobjednika" i "poraženih" 10: 14.000! ? Monstruozno je i to da su kuće sagrađene oko te grobnice...

Očevidci su izjavili da se "zbog tisuća i tisuća mrtvih između Hude Luknje i..." (sjevernije - op. J. N.), "Mislinje širio tako jaki smrad da su uokolo, četiri godine, pčele umirale". Profesor Damjan Kljajić te događaje naziva masakrom u Hudoj Luknji. Smatra da su ga izvele trupe pridošle s juga, i da je slovenskih partizana među njima bilo malo. Većina jedinica bile su crnogorske i dalmatinske. Kako su ustaše bile sa svih strana okružene kanjonom, partizanskih je žrtava bilo zanemarivo malo. Oni su ih dočekali na obroncima. Bile su to zaključne partizanske "operacije", kako kaže, s kraja travnja i početka svibnja 1945. Po toj tvrdnji mnogo se ustaša probilo do Austrije, gdje su ih na Pliberskom jezeru partizani opet dočekali. Kaznili su ih smrću tobože zato što su bježali s "pokradenim vojnim plijenom."

U uvjetima, u kojima se do današnjega dana nikakvom rekonstrukcijom ne može utvrditi ni približan broj poginulih civila; u uvjetima u kojima su trajno ostale nepoznate brojne njihove (tipično partizanski) neobilježene grobnice; u uvjetima u kojima se govori o "vojnom pokradenom plijenu", možemo se s pravom pitati koliko je civila bježalo s vojskom? Što je to, zapravo, "pokradeni vojni plijen"? Zar su to najnužnije osobne stvari, koje su ljudi nosili sa sobom spašavajući se u posljednji tren? Posebno je poglavlje pitanje gdje je taj plijen završio? Jer navodno ga je bilo i mnogo i bio je vrijedan... I na kraju, zar nije logično da su te ustaše, ili brojni civili, koji su s pravom sumnjali u poštenje i moral nove Jugoslavije, išli s vojskom koja je jedina znala najkraći put do Austrije? Mogu li slovenski partizani tako olako sprati ljagu sa sebe riječima: "To su bile ustaše i nitko drugi", ili: "Taj su pokolj počinili partizani s juga"? Rat je bio završen, zašto se ratnim vojnim zarobljenicima nije sudilo?

Zbog toga što je postavljao neugodna pitanja i dirao u zabranjene teme, gospodina Šafarića su u novinama često napadali i vrijeđali. Osobito se isticao Adolf Štorman i to pogrđnicama vrste: neslovenac, prišlek, balkanac, južnjak i ostalim uvredama izrađenim u ksenofobičnim protuslovenskim, austrijskim kovačnicama mržnje. Moraju li se naši susjedi baš u svemu ugledati u svog sjevernog susjeda.

Spomen ploča, jedna od rijetkih, obilježila je mjesto na kojem je oduzet život žiteljima Trbovlja, Hrastnika, Zagorja, Laškega, Žalca i okolice Celja; ubijeno je oko 2.000 ljudi, među kojima je bilo više od stotinu hrvatskih civila (žene i djeca) i oko sto njemačkih zarobljenika. Na njoj piše: "Umrlu su tu nasilnom smrću po volji moći koja je prezirala Božje i ljudske zakone." Kapelica je izgrađena kraj najvećeg skupnog grobišta od ukupno njih pet. Slovenske žrtve bili su komunisti, koji su se vraćali s utemeljiteljskog partijskog sastanka, s obližnjih Čebinah. Zato je taj zločin (počinjen od svibnja do kolovoza 1945.) bio tako dugo zavijen u muk, još više nego onaj nad slovenskim domobranima. Ta činjenica prije svega govori o obračunu s neistomišljenicima bez obzira kojoj naciji ili uvjerenju oni pripadali, koju oni vojnu odoru nosili, koje dobi bili, pa makar to bili i komunisti!

Među svim skrivenim grobnicama najdublje je ostalo skriveno gubilište u zapuštenome rudniku Barbarin rov nad Hudom Jamom kod Laškog: Vlak pun Hrvata zaustavili su partizani. Isti su putnike bacili u rudarski rov, a vagone su opljačkali domaći. Ubijali su ih tako da bi ih vezali po deset zajedno i tako ih bacili u dubinu, okno je bilo široko oko 4,5 metra i oko 50 metara duboko. U njega su bačeni hrvatski i slovenski domobrani, ustaše i hrvatski i slovenski civili. Svjedoci navode da je bilo žena, djece, građana, seljaka... Zatim su zabetonirali pristup oknu po etažama i postavili drvena vrata ispred zida. Novinari koji su se spustili u rudnik 1990. došli su do tog zida kojim je masovna grobnica zabetonirana. Iznenadili su se jer su na njemu pronašli nekoliko nacrtanih malih križeva. Po svoj prilici križeve su crtali oni koji su morali zidati zid. Od novinarskog upozorenja na partizanske zločine prošlo

je punih sedam godina, ustanovljene su dvije parlamentarne komisije i jedna vladina, ali se o Barbarinom rovu iznad Hude Jame više nije govorilo, niti je rov otvoren.

Slovenski list Demokracija donosi u rujnu 1997. tekst zgražanja nad oskvrnućem kapelice podignute kod masovne grobnice Barbarin rov. Ukratko tekst govori: U spomen mučenicima bačenim u rudnik Barbarin rov iznad Hude Jame, mučenicima iz okolice, te posmrtnim ostacima onih koje su odvezli ne zna se kamo, podignuta je kapelica. U njoj se nedavno dogodio vandalizam. List donosi tekst u kojem se govori da je u roku od tri mjeseca, na kraju i poslije svršetka Drugoga svjetskoga rata, u Sloveniji mučeničkom smrću poginulo više od 10.000 ljudi. Riječ je, dakle o slovenskoj Hirošimi - zaključuje list. Ne opisuje se kako je kapelica obeščašćena, ne spominje natpise, koji jasno svrstavaju počinitelje, a ne zanimaju ga ni detalji: tekst zapravo ublažava, gotovo dokida istinu.

Dragutin Šafarić posjetio je i to mjesto. Evo što je zabilježio: "Unutarnji zidovi s natpisima i lijepim slikama, te jedini hrvatski vijenac bili su poliveni lakom do visine od dva metra. Očito, upotrijebljeno je najmanje tri kile boje. Debljina laka na tlu bila je barem dva milimetra. Da ne bi bilo dileme tko je to učinio, vandali su se i potpisali parolom: 'Smrt fašizmu sloboda narodu.' I još: 'Smrt domaćim izdajicama.' Policiji su počinitelji, kao i uvijek u takvim slučajevima, ostali nedostupni."

Dakle, netko tko još živi u '45-oj divljački je i uporno želio obeščaštiti i to skromno obilježje nevinim žrtvama ondašnjega divljaštva, divljaštva njihovih očeva i istomišljenika. I u tome je nekažnjeno uspio. Kapelica je podignuta i radi pomirenja, ali, pokazalo se, tko pomirenje ne želi: ponovno zločinci, a ne rodbina žrtava!? Takve su parole poslije "oslobođenja" pisali komsomolci (Komsomol = Savez komunističke omladine Sovjetskog Saveza - u Jugoslaviji SKOJ, o.p. J. N.) po zidovima crkava dok su po rudarskim rovovima sijali smrt. "Kako je ova kapelica obeščašćena i do kada će takvom ostati...", piše dalje Demokracija, "...bit će to lijepa poputbina sadašnjoj vladi na putu u Europu." I na kraju redakcija dodaje: "Što će se sve još dogoditi s kapelicom zaista sa strahom očekujemo. Nama nemoćnima ostaje samo da molimo Boga za njenu obranu..."

Tragovi zločinstava komunističke vlasti vidljivi su i iz nekih sudskih spisa. Neka djeca stradnika imala su tu sreću da su ih roditelji uspjeli skloniti na sigurno osjećajući da im se bliži stravičan kraj. Zločinci su naime ubijali sve živo. Ona djeca koja su bila "odložena" kod slovenskih obitelji, uspijevala su preživjeti. Zločinačka Titova vlast nije se previše brinula za krvave tragove koje je za sobom ostavljala. Tako 1. srpnja 1946. slovenski sudac u Slovenj Gradcu dopušta da se usvoji "Judita nepoznatoga rodbinskoga imena, dana rođenja i godine od žene iz Hrvatske". Djevojčica je u trenutku nalaska imala dvije i pol do tri godine. U drugome dokumentu iz studenoga 1948. ponavlja se da je to dijete pronađeno u Doliču s drugom djecom koju su "srpski partizani", kako kaže izvornik, "doveli u Turišku Vas"... Očito, nova vlast nije mogla pobjeći od zločina, koje je počinila, jer su iza žrtava ostajala djeca. Ti tragovi ih prate sve do danas i pratit će ih, po svemu sudeći, i u XXI. stoljeću.

O pokolju blizu nekadašnjega Titova Velenja (koje li simbolike) razgovarao sam u jesen 1997. s gospodinom Šafarićem. On je prikupio brojnu dokumentaciju, čime je uspio da mnoge komunističke zločine saznaju i današnji naraštaji. To je prava zadovoljština žrtvama za čija su stradanja partizanština, Tito i komunizam bili odredili da se nikada ne saznaju. No, pokazalo se da ni duboki rudnici, ni metar debeli betonski zidovi nisu dovoljno debeli da sakriju istinu... (razgovor je snimljen tijekom vožnje cestom do masovnih grobnica): **Koliko ste rekli da je bila dugačka kolona izbjeglica od nekadašnjeg Titovog Velenja, prema sjeveru?**

U dva kraka, ona je bila dugačka više od petnaest kilometara, samo u ovome području. Riječ je o relacijama Velenje-Gornji Dolič-Dovže-Vitanje.

Koliko je kilometara nizvodno od mjesta pokolja rječica Paka poplavila?

Oko šest kilometara nizvodno začepila se od ljudi i stvari i izlila se, iz korita. Začepila se od

ljudi. Okolno polje, od vode iz Pake, doslovce je bilo krvavo.

Koliko je ljudi pobijeno partizanskom rukom, i koliko je Hrvata bilo među njima?

Prema informacijama koje su domaćemu stanovništvu poznate, a koje su i objavljene godine 1992. u knjizi Franci Strlea govori se o 4.700 žrtava i oko 10.700 zarobljenih. Ne zna se jesu li to bili samo civili ili i vojska; ali govori se da je bilo najmanje oko 90 posto civila. Bili su Hrvati. Slovenaca vjerojatno nije bilo, jer oni nisu bježali ili su bježali drugim putem, ne kroz ovaj kraj... "U ovoj kući..." (Safarić rukom pokazuje kroz prozor, op. J. N.) "...privremeno je živjela Marija Kvartič . Ona je i danas živa, a rođena je 1903. Sve je svojim očima vidjela.

Kako se zove ono mjesto koje je krvava rijeka preplavila u svibnju 1945?

Paka pri Velenju.

A mjesto gdje su ljudi, kako se priča, dva dana sustavno ubijani?

Kanjon Paka. Huda Luknja, isto kanjon. Tu je još i špilja Huda Luknja, mjesto, idealno za klopku, neravnopravnu borbu, bjelodani pokolj. Ali, pazite, i nad civilima! Jedan mi je Titov borac u polemici nedavno odgovorio: "Pa šta, i drugi narodi su masovno ubijali civile!" Zar je to opravdanje!?

Rekli ste mi da se ne obrađuje dio polja na kojem se smatra da se nalaze grobnice. Zna li se kojeg datuma je bio pokolj?

Svakako poslije kapitulacije okupatora. Očevidci se ne slažu oko toga je li to bio, petak, subota ili ponedjeljak. Neki anonimni izvori mi dojavljaju da je pokolj započeo u petak popodne, oko šesnaest sati.

Govorite o anonimnim pozivima upućenima vama od ljudi, koji su znali da se bavite istraživanjem istine o partizanskim pokoljima poslije kapitulacije?

Mnoge podatke sam tako saznao i kasnije ih provjerio, utvrdio točnima. Mnogi se, znate, još boje. Tih je zapravo najviše, a ja nekih problema gotovo da nisam ni imao. Nešto uvredljivih polemika, ali javnih, po novinama, i to je sve. Ipak, ljudi još uvijek teško o tome govore. Mnogi puno znaju, ali su nepovjerljivi: morate im znati prići.

Koliko dugo istražujete okolicu Velenja i masovne grobnice u kojima je mnogo žrtava Hrvata?

Oko 14 godina... Vidite, ovdje je sada pred nama srce kanjona. Gore, okolo, na strmim padinama bile su partizanske zasjede. Žrtve nisu imale šanse. Jednostavno im nije data. Poslije su se "pobjednici" hvalili da su imali male gubitke!

U Hrvatskoj, za rodnu kuću Đure Pucara Starog, stoji uz cestu valjda deset putokaza, s preciznom kilometražom za svaki slučaj, da ne propustite tu "znamenitost". Na ovoj cesti ne nalazimo nikakav spomen. Ovi ljudski životi manje vrijede? Ima li u poljima ili gore u šumi ikakvih obilježja?

Ovdje nema ništa od toga. Na samom izlazu iz kanjona, ljudi kažu, glavna je grobnica. Tu je pokopano oko 115 osoba. Znači, ispod ruševina grada, koji je gore na brdu. Sada ulazimo u Gornji Dolič, tamo naprijed su brojni grobovi.

Kako to da današnja slovenska vlast tako uporno šuti o tim masovnim pokoljima ne samo

Hrvata; o presudama bez sudova, o klanjima djece, o strijeljanjima poslije kapitulacije?

Čujte, glavni urednik Dela na uredničkom je mjestu već četrdeset godina. Trebam li vam reći ista više? Što se promijenilo? Jedan štiti drugoga dok vrijeme ide.

Ali Europa kuca na vrata...

(odmahuje rukom) Ovo područje desno i lijevo su grobovi. Preko one stare pruge je bio prijelaz. Mitraljezi su bili užareni od neprekidne paljbe. Kuća ispred nas lijevo i ona graba iza nje... to je grobnica! Grobnica iza kuće! Gornji Dolič 53. Ove kuće desno, temeljene su na ljudskim kostima. Tu su gore pobijeni Hrvati. Kad su partizani ovdje zarobili ustaše, četnike i domobrane, onda su razdvojili četnike od njih da bi ih pozatvarali, a domobrane i ustaše su pobili! Jer, kad nekoga zatvoriš na mjesec, dva ili tri, on ostane živ, a može se i "popraviti". Hrvate su odmah strijeljali. To je bila i Titova politika.

Hrvati su znači bili opasniji, oni nepopravljivi neprijatelji...

To je apsolutna istina, nema tu tajne. Svaki je Hrvat za njih bio ustaša, bio mlad ili star, muškarac, žena ili dijete. Hrvati su zarobljeni ovdje, u Gornjem Doliču. Pogledajte livadu koja se ne obrađuje.

* * *

U svom dugogodišnjem prikupljanju Šafarić je došao do točnih podataka o svakoj od 14 grobnica koje je za sada stigao obraditi samo na ovome području. Inače ih poznaje više od dvije stotine! Sve su one u dolini uz rijeku. Pokolj je bio od 11. do 14. svibnja 1945.; dakle, grobnice su nastale poslije kapitulacije. Leševi su skupljani čak i tri tjedna poslije pokolja. Riječ je o području obuhvaćenom lokacijama: Paka pri Velenju, Huda Luknja, Gornji Dolič, Mislinja, Dovze. Na specijalnoj vojnoj karti Šafarić nam pokazuje ucrtana mjesta jama. Na kartama sve vrvi od ucrtanih križeva, ali na poljima nigdje nijednoga postavljenog križa nigdje obilježja, spomena, svijeća... Čitamo imena mjesta, niz je nepregledan. Prsti nam zastaju na brojkama: 500 leševa, pretežito civili, Hrvati, Nijemci, Slovenci: počinitelji - partizani; 100 leševa u podnožju klanca; preko rijeke 100 leševa; uz prugu isto; zatim 30 dječjih, pa još dva odrasla. Rodbina je počela otkapati, pa je pronašla još nekoliko leševa, ali ne i traženoga. Zatim su im iskopavanje zabranili, smjesta ih potjerali. Tristo metara niže, pod magistralnom cestom, veći je broj leševa Hrvata; razbacana mjesta grobnica 20 leševa nepoznat broj leševa; nepoznat... Na kraju liste dopisano je: "Podaci nisu konačni, prema izjavama svjedoka - moguća su veća odstupanja."

Vraćamo se u Zagreb, razgovaramo o senzacionalističkome tisku u Hrvatskoj. Njih ove teme ne zanimaju. Morali bi se onda boriti za istinu, širiti ju i odista istraživati, a ne izmišljati. Njih samo zanima koliko tko u se na se i... Nas pak zanima prešućivana istina. Od 24 istražene grobne lokacije, za njih tri ne zna se koje su narodnosti žrtve; zajedničku masovnu grobnicu stoji da su u njoj partizani; u svima drugima su Hrvati i poneko od pripadnika drugih naroda. Ali, čak u 12 grobišta isključivo su Hrvati! Dakle, više od 50 posto žrtava su Hrvati! Kada zbrojimo te približne brojčane podatke, samo za ta 24 grobišta, dolazimo do one najmanje moguće brojke, što znači da je od 1140 žrtava barem polovica Hrvata nečasno zakopana samo na jednome području.

Zadnji pokolj u ovome kraju bio je 6. kolovoza 1945.! Na Deželakovu grebenu na Savi tijekom tri godine voda je izbacivala leševe i odnosila ih. Stratište Klembasov kamenolom: tu su ljude klali nožem i na njih nabacali stijene. "Tvornica vapna - u četiri peći ubacili su ljudska tijela..." Ima li razlike između Tita i Hitlera, pitam se na glas?

Slijedi popis masovnih grobnica u Sloveniji po pokrajinama: Gorenjska, Ljubljana i okolica,

Dolenjska... itd. Za većinu grobnica (čiji popis neće stati u ovaj članak) treba reći da su označena malim križićima i natpisom... "I mi smo također umrli za domovinu." Po službenoj je izjavi u navedenim područjima zakopano 32.700 Titovih žrtava. Tome treba dodati podatke o naknadno pronađenih još 1.500 žrtava. Slijedi popis za Brežice: skupno grobište širine 10 i dužine 120 metara - slovenskih je domobrana oko 2.000 prema broju dotegljenih željezničkih kompozicija koje su tijekom cijelog mjeseca srpnja pristizale, Hrvata dovezenih iz Zagreba je oko 10.000... Krakovski gozd: ponegdje su križevi; slijede Logaška krasnica, Crni vrh, trokut Postojna – Logatec, Hrušica, zatim Cerknica, Pivka, Štajerska, Slovenska Bistrica, Slovenj Gradec, Suhodol, Hočko Pohorje - pokolj u kolovozu 1945!, Tezenski gozd: kosti u jarku, koji je asfaltiran, Dravograd: kosti u dužini od 25 kilometara, Rimske Toplice: pobacani u krater od bombe... Četiri masovne grobnice Hrvata u Tuhinjskoj dolini; slijedi devet redaka samo imena mjesta masovnih gubilišta... pa Tolmin: popis 24 stratišta. Gruba službena procjena govori da je u Sloveniji, za Titove Jugoslavije, našlo i okrutnu smrt i neljudski zaborav poslije završetka rata, oko 210.000 ljudi; a prema procjeni stranih povjesnika, preko 300.000 ljudi (više nego cijeli današnji Split). To su samo podatci, koje je iz slovenske (dostupne) dokumentacije izabrao Želimir Kužatko za Hrvatski Domobran. Koliko je tek strašna ona puna i potpuna istina?

Samo u okolici Celja izvansudska usmrćenja izvršena su na čak 29 mjesta. Trideseto mjesto je odlagalište tvrdih otpadaka iz otpadne sadre Cinkarne Celje i pretežiti dio postojećega komunalnoga deponija u Bukovzaku. Dokumenti govore da je Celjsko područje, po broju masovnih izvansudskih usmrćenja najbrojnije... Samo neki Konrad, koji danas živi u Žalcu, potpisnik je za oko 70.000 likvidacija na tome području. Istina je neumoljiva...

* * *

Zanimljivo je bilo predstavljanje slovenskog predsjedničkoga kandidata, dr. Bernika. On se, kao i ostali predsjednički kandidati, nije ni riječju dotakao manjinskih pitanja. No, izrekao je sljedeću istinitu konstataciju: "Zbog masovnih i nezakonitih pokolja velikog broja ljudi u Sloveniji, mnogi danas još nemaju izvoda iz knjige umrlih, tako da pred sudskim organima ne mogu zaključiti vlasničke i ostavinske rasprave".

Ono što je dokumentaristički najdragocjeno je iz rada Dragutina Šafarića je to, što nas on prije svega upoznaje s povijesnim činjenicama, koje su zaboravili čak i oni koji su pisali monografije o Bleiburgu. Tako, primjerice, o pokolju u klancu Paka - Huda Luknja - Gornji Dolič - Mislinja, povodom 50-te obljetnice Bleiburga u svibnju 1995. uopće nema ni govora!

"Zločine su činili oni drugi, prijašnji, a ne mi" - uspavanka je koja se u Sloveniji još priča. "To su bili njemački i ustaški vojnici, koji su pružali otpor" - pjesmica je za državno (skupno) umirenje. Paradoksalno, ali istinito; tako najbolje štite još žive koljače među sobom. Takvo ponašanje su davno prepoznale i preživjele žrtve i djeca žrtava. Tko su bili ubojice, po svojem mentalitetu, svjedoči i ova izjava očevidca: "Na travnjaku ispod ceste bila je ubijena neka visoka dama puna zlatnine, kojoj je netko jednu nogu tako podupro da je, onako bez gaćica, pokazivala svoje najintimnije dijelove." Ležala je tako danima, sve do raspadanja...

Jednoga od koljača zatekli smo pred kućom kako mirno klepa kosu. (Naknadno saznajem od Šafarića: nedavno je umro u ljubljanskoj bolnici od komplikacija poslije banalne operacije, u dobi od 74 godine. - op. J. N.) Njegova je priča jedna od stravičnijih između onih koje je Šafarić čuo od očevidaca. Taj je zločinac svojevremeno došao na neku proslavu (Gornji dolič) u obližnju seosku gostilnu. Kako se u gostionicama svašta priča, na dnevni red je došao i pokolj civila, vojnika, žena, staraca i djece u njihovome kraju sredinom 1945. Supijani se koljač ponašao kao da se to njega uopće ne tiče. Gotovo se izvukao. Međutim, tada je progovorila, recimo "Marica". U gostionici je nastao tajac. "Ti si sam, vlastitom rukom, poklao 60 ustaša!", rekla mu je u lice. "Šta pričaš" - odgovorio joj je

i ne shvaćajući koliko je priznanja u njegovoj narednoj rečenici: "Ti si tada još bila mala. - "Ja sam tada imala 12 godina i točno se sjećam kada si krvavih ruku preko lakata upao u moju kuću i tražio od moje mame da opereš ruke. Još ti je moja majka govorila: `Ne u kuhinji pred djecom, gdje se jede' - i iznijela ti lavor u dvorište. Hvalio si se da si vlastitim rukama upravo zaklao njih više od 60!" Nakon toga je zašutio, gostilna je gledala u njega. Okrenuo se i brzo izašao...

Ratni zločin nikada ne zastarijeva (osim ako je "pobjednički", saveznički, komunistički ili partizanski). Ne zastarijeva pa čak i onda kada ga počini, prizna to i o njemu snimi brojne filmove (Vijetnam!) jedna supersila poput vele-hvaljene i demokratske Amerike...

Već sutra, jedini svjedoci bit će djeca slovenskih očevidaca, koja će moći jedino nepotpuno i nekompetentno svjedočiti tek o čemu se to u njihovoj kući potihom govorilo... Novinar u mirovini, L. Ojstrsek, u članku s naslovom Gorice nad Šoštanjem skrivaju grobove poslije rata pobijenih, kaže i ovo: "Vjerojatno nema općine u Sloveniji, u kojoj ne bi imali grobova, koji skrivaju grozote ubojstava izvršenih masovno, a po okončanju Drugog svjetskoga rata. U našoj općini to su Šoštanj, Velenje, Gaberke, od Pake do Mislinje, Šentilj."

Šafarić, rodom iz Međimurja, niti je sam stradao, niti je stradao itko od njegovih koncem Drugog svjetskoga rata. On je jednostavno istražuje istinu koju su partizani, titići i komunjare brižljivo skrivali sve ove godine i još je skrivaju. Gospodin Šafarić ne nagovara na osvetu, niti je u potjeri za zločincima, nego istinom osvjetljava namjerno iskrivljenu prošlost. Sve ostalo je posao pravne države.

Kada smo obilazili Mislinju, odnosno njezin posljednji klanac na potezu od Velenja prema samome mjestu, uz sam austrijski Bleiburg, Šafarić je pokazao na masovna grobišta tik uz cestu. Zapravo, nije ih ni trebao posebno pokazivati. Čim smo zaustavili automobil i spustili se do tunela i stare zapuštene pruge, opazili smo kose padine divljih travnjaka i nepravilnih humaka. Oko grobišta bili su voćnjaci. Tako plodne voćke još nisam vidio. Grane jabuka bile su savijene kao kod tužnih vrba. "Nitko ih ne bere, niti jede", kazao nam je. Oko 500 metara široko i 700 metara dugačko grobište prostiralo (travnjaci pod brdom južno od Gornjeg doliča) se po upadljivo nepravilnoj površini travnjaka lijevo i desno od pruge obnovljeno voćnjacima. "Nitko te padine ne obrađuje. Nitko tu ne gradi kuću", pokazivao nam je. Na fotografijama, koje sam tom prilikom snimio, vidljivo je da trasom stare željezničke pruge, pošta i telekomunikacije Slovenije polažu telefonski kabel. Ovdje se moralo vrlo pažljivo kopati i točno u decimetar slijediti crtu napuštene željezničke pruge. Jedino je ona nedirnutu, sve lijevo i desno od nje puno je ljudskih kostiju. Na stotine njih. Jedan krivi potez i bager bi ušao u masovnu grobnicu. Otkrio bi zločine i genocid nad, ponajčešće, Hrvatima. Genocid za koji slovenska vlast još jasno i otvoreno ne želi znati. Pogotovo to ne žele slovenski vodeći mediji ili tiskana glasila, primjerice Delo.

U brojnim polemikama s borcima NOB-a u slovenskome tisku i izvan njega, a koje je Šafarić od devedesetih godina do danas vodio, sliku zločinačkog mentaliteta, možda ponajbolje oslikava polemika s borcem Rudijem Rogeljem iz kolovoza 1997. Rogelj je predsjednik vojnih invalida Maribora. Suočen sa Šafarićevim podacima o zločinima (i) slovenskih partizana, poslije kapitulacije okupatora (9. svibnja 1945.) ovako je otpisao Šafariću: "Republiku Hrvatsku drži fašistoidnom gotovo cijela Europa, a ja pretpostavljam zbog njena odnosa prema vojnim invalidima i borcima Drugog svjetskoga rata..." (Što se tiče pokolja civila poslije kapitulacije - op. J. N. - Rogelj ovako nastavlja opravdavajući se): "...i Amerikanci su samo u Europi uništili gotovo milijun njemačkih vojnih zarobljenika, pa si zbog toga nitko ne stvara probleme. Svatko ima oružje - ne za sijanje ruža - već isključivo za uništenje i ubijanje." To je ta poznata komunistička defektnost, ne samo ravnodušnost, već upravo lakoća i uživanje nad tuđom boli i žrtvama, a nad vlastitim nepobitnim zločinima... To je to titovsko divljaštvo bezakonja, koje se vječno gradi da za Ženevske konvencije nije ni čulo. Ali kad je o njihovim žrtvama riječ, onda podižu dreku do neba i grade Keopsove piramide od betona, "da se nikada ne zaboravi" Rogelj ovakvim svojim odnosom, dakako između redaka, priznaje partizanski

zločin, a nešto kasnije ipak i brzo pere ruke od njega (kaže da on nije klao "nisam tada bio u deželi"). Dakle, moguće je da bi i on klao, ali nije bio u deželi. To je (jedini) razlog? Logika mu je: jesam lopov, pa što, i drugi su! Da oružje tome i služi - to je debela laž. Ono ne služi (isključivo) zločinu.

Na primjeru Trbovlja preživjeli svjedok govori o uvijek istome scenariju: prvo bi se danima cestom kretale nepregledne kolone civila, vojnika, žena i djece, a strojnice bi se čule svako malo. Zatim bi zabrujali kamioni: ubijene su prevozili u jamu kod Hrastnika i zakopavali ih u rudničkome području Dobrna, Trbovlje. Poslije toga su dovozili krvavu i prostrijeljenu vojničku robu na pranje u bolničku praonicu u Trbovlju. Tako se događalo poslije svakoga strijeljanja. Djeca su gledala kako partizani bacaju ljude i bombe u jame i zatrpavaju ih (grobište Brnica u Hrastniku).

Kako je do toga došlo, zašto se Dragutin Šafarić tako predano godinama bavi istraživanjem partizanskih zločina i grozota u Sloveniji nad, u prvom redu, Hrvatima civilima? Odgovor je u obimnoj arhivi, u njoj piše i ovo: "Kad sam se vozio iz Trbovlja prema Savinjskoj dolini i dalje prema Velenju, suze su mi pritiskale oči. Od 1964. sam se vozio po ovim cestama, živio u ovome kraju, a da mi nitko ništa nije rekao o pokoljima, o tome što se ovdje događalo. Kolika je to sramota, da tako lako i bešćutno stupamo po tlu i cinično se pozdravljamo i veselimo nad potocima ljudske krvi, krvi nedužnih ljudi."

O masovnim se grobnicama uglavnom šuti, dok o otvaranju još nema ni govora. Monstruozno je ponašanje onih ljudi, koji su svjesno na kostima žrtava sagradili svoje kuće. Da su bili svjesni što rade govori činjenica da su tražili od građevinara i projektanata (Šafarić) nešto geološki sasvim neopravdano: da se ne iskopava teren, već da ga se nasipa. Zahtijevali su da se temelji ne kopaju već da se kuće (bez "ikakvog stvarnog" razloga) zidaju na betonskim pločama, a ne temeljima. U Gornjem Doliču, među kućama sa sjeverne strane ceste, jedna je upravo tako sagrađena. Kći umrlog partizanskoga zločinca, koji je osobno ubijao Hrvate, upravo je nad masovnom grobnicom sagradila kuću. Primakla se zidovima nešto bliže cesti pa joj kuhinjski prozori gledaju iza kuće - na zemlju nasutu preko kosturnice. Temelje nije kopala, izlila je betonsku ploču; znači, točno je znala što joj je ispod kuće. Ništa joj ne smeta imati dom, živjeti i disati nad samim zločinom, nad mjestom nečovječnog poslijeratnog pogubljenja tolikih ljudi. Njezin otac, gradeći prije nje, kuću je podigao ispod ceste, samo 80-tak metara od druge grobnice, one u njegovome vrtu. To je slika komunizma, oca i kćeri. Jesu li to uopće ljudi? Pa ipak, ti isti, do dana današnjega, 52 su godine udobno živjeli kao pravednici i pobjednici (!), ne odgovarajući pravdi za genocid. Sustav još čuva takve krvnike umjesto da barem simbolički oda počast žrtvama.

I sada su upravo ti i takvi krvnici u Hrvatskoj, osilivši se tijekom titoizma, najbrojniji i najgrlatiji "istražitelji" blistave hrvatske osloboditeljske akcije Oluja! Oni sada progone sve nas i traže pravnu državu, urlaui o neakvim ratnim zločinima, koji "nikada" ne zastarijevaju.

Oni traže pravdu!

* * *

Obilazimo neke od Velenjskih lokacija, na kojima su partizani i domaći ljudi zakapali tragove genocida. Čim prođete klanac i mjesto, ući ćete u široku dolinu u kojoj se za vedra dana u njenome dnu naziru visoka brda nad Bleiburgom. Pokolji u dolini rječice Pake od Velenja do Mislinje prethodili su onome najvećem, Bleiburškome. Ovdje pred Mislinjom, svoje je kosti, u stravičnom partizanskome masakru, ostavilo čak 4.700 žrtava (*dragutin: Državni Zbor R. Slovenije 1999.g. zapisuje pobijeno oko 8.000 Hrvata uglavnom civilima !!!*). Pretpostavlja se da je među njima bio i veliki međimurski pjesnik Vinko Kos, star tek 33 godine. U knjigama se navodi podatak o 10.700 zatočenih, te o najmanje devet stotina pobijenih civila.

Većinom Hrvata.

Uspinjemo se do mjesta Mislinja i postepeno spuštamo u dugu dolinu, koja vodi na sjever. Tu je klanac najuži baš kao i nešto niže kod tzv. Titova Velenja i Hude Luknje. Dolazeći s više strana, kolone su se spajale upravo ovdje. Jasno je zašto se upravo pred Mislinjom zbio pokolj... I opet: nigdje uz cestu, nema nikakva vidljiva spomen obilježja. Današnja slovenska demokratska vlast ne misli da bi išta trebalo promijeniti.

I tek što smo Mislinju i župnu crkvu ostavili za sobom, sa zapadne strane ceste koči se metrима visok betonski spomenik koji valjda simbolizira cvijet! Komentiram na glas: "Ovo zasigurno nije spomen na žrtve u dolini rijeke Pake" - "Ne..", odgovara mi Dragutin, "...ovaj je spomenik podignut jednom jedinome partizanskom borcu poginulom na ovome mjestu. Vjerojatno je sudjelovao u pokolju nekoliko stotina metara niz Paku."

Svatko objektivan može priznati samo jedno: ovako su se potpisivale zvijeri.

Toliko o pravdi, toliko vrijede tisuće nevinih života! Nisu zaslužile ni jedan križ uz cestu, a ovoliko kubika betona vrijedi jedan jedini partizanski život? "Što ti je 'pobjednička' povijest!", izgovorio sam i zadugo zanjemio.

Dragutin, Robert i ja šutjeli smo duge kilometre niz Paku na povratku kući. Šutjeli smo i koturali se zemljom hrvatskih grobova, tajnim kosturnicama. Koturali smo se Slovenijom, krivudali između stotina grobišta natrag do naše Hrvatske. Do države u kojoj su logor Jasenovac, ili onaj u Kamporu na otoku Rabu, u kojima je bilo i Slovenaca, obilježeni do neba. Obilježeni za sva vremena tako da ih cijeli svijet zna i vidi. Čak i iz satelita. No, Jazovku i Macelj već je malo teže otkriti... Čak i iz automobila...

I treba na kraju parafrazirati: "Strašno je znati." Zapravo, najstrašnije je znati. Shvatiti kako stvari stoje. I što je najgore: gledati da još uvijek sve samo stoji. Zločin nastao u mjesecima poslije svršetka rata. Nastao u svibnju, lipnju, srpnju, kolovozu i rujnu toliko burne i dugo slavljene kapitulacije iz godine 1945... No, malo je teže slaviti ovu drugu, stvarnu kapitulaciju uljudbe. Tek kada je svijet Tita prisilio potpisati dokument o pomirenju, masovni pokolji su zaustavljeni, a pojedinačni slučajevi su predati u nadležnost Udbe i njezinih plaćenih ubojica. Njihove su cijevi bile užarene još do 1990...

I danas se pokatkad zločinački zacrvene.

Sasvim prigodno... komunistički.

Dragutin Šafarić: Bleiburg prije Bleiburga, HS, 13. veljače 1998.

* * *

[1951_20030406_041_Pogovor_z_Fuks-Jozefa_in_Bolha-Hinko_Orel_in_Zrnicева_aretirala-Bolha-Vinka_zazgali_mu_soprogu_12-ljudi_zazgali.docm](#)

Pogovor z gospo Jožefo Fuks iz Metleč 49: (t.št.:5881-971)

Danes, 5.4.2002, sem po telefonu sem poklical go. **Fuks Jožefo**, da preverim informacije, ki mi jih je povedala ga. Ježovnik.

Na trditev ge. Zrničeve, da ne ve nič o pobojih Šoštanjčanov, mi ga. Fuks pove, da so ga. **Orel** v nekaj dneh **po koncu vojne aretirali na domu**, ji vzeli torbico z denarjem in odpeljali. Kasneje so izvedeli, da je **zaprta v Mravljakovi hiši. Zasliševala jo je Zrničeva**. Smo enkrat je uspelo ge. Fuks priti do nje in ji prinesiti malo hrane. Po tem dogodku je niso nikoli več videli. **Smatrajo, da so jo ubili na Goricah**. Ga. Orel nikomur ni storila nič slabega in se s politiko ni ukvarjala. Veliko ljudem v Šoštanju in v Lokovici je vsestransko pomagala.

Smatrajo, da so jo ubili zato, ker je imela svojo trgovinico na mestu kjer je sedaj trafika v Šoštanju.

Po tem uboju so njeno lastnino nacionalizirali.

Pogovor z g. Hinkom Bolho: (Heroja Šercerja 9 – t.št.: 5881- 054)

Dne, 5.4.2002 ob 14.00 uri sem se po telefonu pogovarjal z g. **Bolhom**. Na vprašanje ali so mu resnično **zažgali prvo ženo**, mi pove, da je to res. Bilo je **leta 1951** in sicer **v Klošah pod Belimi vodami**.

Njeno truplo je zakopano neznano v bližini požganega objekta, **kjer so zažgali okoli 12 ljudi**. Kaj več mi danes ni hotel povedati, pač pa mi je obljubil, da se lahko o tem osebno pogovoriva. Kako se je to zgodilo ne ve natančno, ve pa kdo je to izvajal in po čigavem naročilu. Nekaj kosti od zažganih žrtev so svojci odpeljali kasneje na svoje grobove v Šoštanj.

6.4.2003

Zapisal: Anton Skornšek

[19991010_Mislinja_juzni_klanec_500_zrtava.jpg](#)

[20010920__Nas_Cas_Tradicija_srečanje_borcev_in_planincev_na_Graški_gori.docm](#)

2001-09-20, Velenje, »Naš čas«, 20. september 2001 - **SCENIRAN TEXT**

Tradicija: srečanje borcev in planincev na Graški Gori

Spomini na dogodke polpretekle zgodovine

GRAŠKA GORA, 15. septembra - Borci in planinci so uporni ljudje in tudi sobotno vreme, ko je po Graški Gori pihalo kot za stavo, ko je rosilo z neba in so se dnevne temperature nesramno spustile na 12 stopinj Celzija, jim ni prišlo do živega. Na tradicionalnem srečanju, ki sta ga pripravila Območno združenje borcev in udeležencev NOB Velenje in Planinsko društvo Velenje se jih je zbralo nepričakovano veliko. Bili pa so to predvsem starejši ljudje, mladih je bilo med njimi bolj malo.

Planinci so jo na Graško Goro mahnili peš. Šli so po poteh legendarne Štirinajste na Šaleški planinski poti, večino drugih so na goro pripeljali avtobusi.

Srečanje je bilo posvečeno dogodkom iz polpretekle zgodovine: 60. letnici ustanovitve OF, 60. letnici ustanovitve I. štajerskega bataljona na bližnji Grmadi, napadu in začasni zasedbi mesta Šoštanj, spomnili so se 57. obletnice prihoda Štirinajste na Štajersko in zaznamovali 10. obletnico samostojne Slovenije.

Zbrane sta nagovorila predsednik območnega združenja borcev Jože Povše in predsednik Planinske zveze Slovenije Franci Ekar. Borci, je rekel Povše, pravijo Evropi da, vendar s ponosom in ne ponižujoče ter za vsako ceno; tudi NATO da, vendar kot enakovreden partner za mir med narodi vsega sveta.

»Žalostni so tragični dogodki svetovnega terorizma, ki za dosego svojih ciljev ne izbira sredstev, kot jih tudi niso izbirale druge vojne in ideologije. Vsemu nasilju je skupno to, da največjo tragedijo nosijo in doživljajo nedolžni civilisti. Tisti pa, ki povzročajo spore in sovraštva, se pravočasno umaknejo na varno in se tako izognejo roki pravice,« je med drugim na Graški Gori, kjer so se z minuto molka spomnili žrtev terorističnih napadov v ZDA, dejal Povše.

Kulturni program so pripravili člani kulturno umetniškega društva Graška Gora, ob sodelovanju številnih drugih.

mkp

Graška Gora je kljub neprilaznemu vremenu privabila veliko ljudi. (fotografija: vos).

[20011115_Nas_Cas_Poslanski_Večer_Bojana_Kontica_gost_Stanovnik.docm](#)

2001-11-15, NAŠ ČAS, 15. novembra 2001 - [scentext](#)

Poslanski večer Bojana Kontiča

Samostojnost Slovenije že med drugo svetovno vojno

VELENJE, 12. novembra - Poslanec ZLSD Bojan Kontič je na tokratnem poslanskem večeru gostil nekdanjega slovenskega predsednika, danes osemdesetletnega Janeza Stanovnika Čilega, zdravega in vedrega duha.

V javnosti se zadnje desetletje ni pojavljal, tokrat pa brez dlake na jeziku iz svojega zornega kota ocenil narodno-osvobodilni boj, ki je - kot je dejal - osnova naše današnje samostojnosti, saj so takrat uspeli spremenili hlapčevski značaj slovenskega naroda v ljudi z dostojanstvom, ki so se bili sposobni dvigniti in oblikovati lastno državo. Ta je bila po njegovem oblikovana oktobra leta 1943 v Kočevju. Takrat so tudi jasno poudarili, pod kakšnimi pogoji želijo sodelovati v Jugoslaviji in pod kakšnimi bodo iz nje odšli. To so tudi udeležili in zasnovali prve demokratične volitve, v ustavi leta 1989 pa uzakonili, da veljajo, kadar pride do razhajanj, republiški in ne državni zakoni. Znali so sprejeti tudi poraz na volitvah. "Demos pa je hitro pokazal, da ne zna vladati," je dejal Janez Stanovnik, ki njihovi vladi najbolj zameri denacionalizacijo, saj meni, da je bila za Slovence to ena največjih napak. Napačna je bila že nacionalizacija, poudarja, saj nikakor ni bilo prav, da so ob prebogatih razlaščali tudi male podjetnike in kmete. Z denacionalizacijo pa je bilo vzeto vsem, in to ne le tej generaciji, zaradi te odločitve bo namreč obremenjenih še nekaj naslednjih generacij. Obsodil je tudi terorizem, ob tem pa poudaril, da so korenine zanj predvsem v krivično razdeljenem svetu, saj je nesprejemljivo, da ima 375 Zemljanov toliko bogastva, kot ga na drugi strani premore 3 milijarde ljudi. Terorizma zato tudi ni mogoče izkoreniniti z vojno, ampak je potrebno zagotoviti, da bomo vsi prebivalci našega planeta živeli človeka dostojno življenje.

In kaj meni o povojnih pobojih? "Cerarjeva je naredila prav. Prav je, da se ugotovi resnica in ta bo pokazala, da niso pobijali partizani, saj je bila partizanska vojska razpuščena 18. maja 1945. Poboji pa so morali biti organizirani in vodeni drugače."

M.Zakošek

OPOMBA – dragutin: ljudski pregovor pak pravi; isto sranje samo drugo pakovanje

[20020215_BREZICE_2002_Mokrice_Ouckland_Pavlic_rokopis_txt.jpg](#)

Ouckland, 15-2-02.

Spoštovani,

Politični zemljevid označuje kraj kjer so junje - do julija 1945. bili pobiti 10 Hsec domobrancev.

Vsako drugo mič jih je tovarni v haki Lidomt.

mit - Brežice pripeljival. V Brežicah so jih na kamnjone mehočili in jih na krdko polje odpeljali. -
 Jih strelili in na roke jarkov potrojili in postrelili.

S spoštovanjem

Antona Pavlic

Dogodki in priče dogodkov v Šoštanju:

Bogo Gnezda – komandir milice v Šoštanju po vojni...

Stropnik (Basist) iz Družmirja- (grobišča mu je pokazal oče na SZ strani Goric)

Pintar Margareta- pomorili so ji svojce

Franc Nahtigal- likvidator (še živi ob morju), sestra živi v Velenju

Cveta Goršek Zrnič – vodila poboje na Goricah, živi v Velenju, Cesta pod parkom 34

Branko Primožič –likvidator (umrl)

Zvone Čebul – ve za poboje

Anton Berložnik – vodil poboje v Klošah pri Grebenšku leta 1947

Rudolf Vodovnik – likvidator (se je obesil) iz Šoštanja

Jože Ledinek – likvidator iz Florjana (ga. Ježovnikova ga je videla)

Lempl - Obrezov (Dušan- partizansko ime) znorel (že med vojno pobijal – župana Novaka)

Izak Povh – izdajal ukaze za poboje

Milan Ločan iz Šoštanja (sosed Martina Turka)

Herman (Sinč) kot otrok izkopaval kosti na Goricah, živi kot učitelj v Velenju

Premelč Gvido- ustrelili so mu očeta trgovca z urami (živel v hiši Zvoneta Vasleta)

Franc Tajnik – moj sošolec iz osnovne šole - ve o grobiščih na Goricah – ne želi pričati

Marko Verdnik- likvidator (blizu Šolna), znorel pred smrtjo

Fužir iz Gaberk (blizu Plejšejev) bil **vodja grobarjev**

Leskovški blizu Poštajnerjevih vedo o tamkajšnjih pobojih (gospa)

Ježovnikova (90 let) videla pobijanje, živi še na Goricah

Hinku Bolhi sežgali prvo ženo v bližini Grebenška (1947 leta); 12 sežganih

Dogodki:

Franc Nahtigal pri Poštajnerju pobil 20 domačinov

Lempl osebno z rovnico in lopato ubil Novaka v Tajni v Podkraju (povedal Božič)

Zrničeva osebno odpeljala Premelča in ga dala ustreliti

V Velenju blizu **gostišča Zajc pobitih 50 ujetnikov** (ve zanje dr. Korun)

Totrovi iz Šoštanja bili ubiti med vojno (Franc po vojni)

Globačnik iz Lajš bil likvidator in zasliševalec v Šoštanju (lista DESUS)

Mevc iz Raven 127- pri Šoštanju bil likvidator (delala skupaj s Primožič Brankom)

Brata Melanšek iz Šoštanja bila miličnik na koncu vojne v Šoštanju (Franc še živi na Tovarniški poti), bila pri pobojih soudeležena.

Dogodki in priče dogodkov v Šoštanju:

Bogo Gnezda – komandir milice v Šoštanju po vojni...

Stropnik (Basist) iz Družmirja- (grobišča mu je pokazal oče na SZ strani Goric)

Pintar Margareta- pomorili so ji svojce

Franc Nahtigal- likvidator (še živi ob morju), sestra živi v Velenju

Cveta Goršek Zrnič – vodila poboje na Goricah, živi v Velenju, Cesta pod parkom 34

Branko Primožič –likvidator (umrl)

Zvone Čebul – ve za poboje

Anton Berložnik – vodil poboje v Klošah pri Grebenšku leta 1947

Rudolf Vodovnik – likvidator (se je obesil) iz Šoštanja

Jože Ledinek – likvidator iz Florjana (ga. Ježovnikova ga je videla)

Lempl - Obrezov (Dušan- partizansko ime) znorel (že med vojno pobijal – župana Novaka)

Izak Povh – izdajal ukaze za poboje

Milan Ločan iz Šoštanja (sosed Martina Turka)

Herman (Sinč) kot otrok izkopaval kosti na Goricah, živi kot učitelj v Velenju
Premelč Gvido- ustrelili so mu očeta trgovca z urami (živel v hiši Zvoneta Vasleta)
Franc Tajnik – moj sošolec iz osnovne šole - ve o grobiščih na Goricah – ne želi pričati
Marko Verdnik- likvidator (blizu Šolna) , znorel pred smrtjo
Fužir iz Gaberk (blizu Plejšejev) bil vodja grobarjev
Leskovšeki blizu Poštajnerjevih vedo o tamkajšnjih pobojih (gospa)
Ježovnikova (90 let) videla pobijanje, živi še na Goricah
Hinku Bolhi sežgali prvo ženo v bližini Grebenška (1947 leta); 12 sežganih

Dogodki:

Franc Nahtigal pri Poštajnerju pobil 20 domačinov
Lempl osebno z rovnico in lopato ubil Novaka v Tajni v Podkraju (povedal Božič)
Zrničeva osebno odpeljala Premelča in ga dala ustreliti
V Velenju blizu gostišča Zajc pobitih 50 ujetnikov (ve zanje dr. Korun)
Totrovi iz Šoštanja bili ubiti med vojno (Franc po vojni)
Globačnik iz Lajš bil likvidator in zasliševalec v Šoštanju (lista DESUS)
Mevc iz Raven 127- pri Šoštanju bil likvidator (delala skupaj s Primožič Brankom)
Brata Melanšek iz Šoštanja bila miličnika na koncu vojne v Šoštanju (Franc še živi na Tovarniški poti), bila pri pobojih soudeležena.
 (...)

Izvadak iz jednog drugog zapisa

Komisija za evidentiranje prikritih grobišč pri Svetu občine Šoštanj, konkretno jaz kot predsednik, smo že večkrat iskali pomoč pri Vas v zvezi z zgoraj omenjeno zadevo. V dopisih sem Vas prosil za pomoč pri iskanju naslova glavnega izvajalca pobojev v Šoštanju, vendar mi na Vaš predlog tudi Okrožno državno tožilstvo v Celju ni hotelo pomagati. Dovolj je dokazov še živih prič, ki smo jih pisno posredovali Okrožnemu tožilstvu v Celju, sedaj nam je jasno kdo koga štiti.

Tokrat Vas prosim, da na osnovi določb Zakona o vojnih grobiščih, ki je bil pred kratkim sprejet v DZ in predlogom predsednika in članov državne komisije za tovrstna grobišča, uvrstite odkrita grobišča v občini Šoštanj v prednostno reševanje. To utemeljujemo s tem, da je večina teh grobišč na njivah in travnikih, s čimer je lastnikom že 50 let onemogočeno obdelovanje zemlje, saj so ostanki okostij le 20 cm pod površino zemlje. To je dokazano pri slučajnem izkopu kosti ob preglobokem oranju. V našem primeru je odkopavanje enostavno in lahko dosegljivo, kar ne bo zahtevalo večjih stroškov. Na koncu naj omenim, da gre za približno **800 ustreljenih žrtev**, od tega **večina Hrvatov** ter 50 Slovencev.

[20041004-01_Mislinja_breza_kapelica_porusena.jpg](#)

Zapis o iskanju informacij za grobišča v Velenju

Dne, 15.6.2006, mi je poslal E-mail dr. **Mitja Ferenc**, s katerim me seznanja o dokumentih, ki jih je izdelala komisija za grobišča **pri Svetu Občine Velenje**. Tej komisiji je predsedoval dr. **Ivan Kralj**, ki je izdelal dokumentacijo o izsledkih grobišč v Velenju. Te dokumente je verificiral in shranil g. **Franc Ojsteršek**, ki je bil v letu 1991 sekretar občine Velenje. Nanj me je s sporočilom opomnil dr. Mitja Ferenc. Poklical sem g. Ojsterška (poiskal sem njegovo tel. številko in sicer je: 586-48-73) in ga povprašal o nastajanju teh dokumentov in tudi še o številu grobišč ter njihovih lokacijah. Povedal mi je stvari, ki sem jih že vedel (grobišče pod **Kožljem**, grobišča na Goricah v Šoštanju). Na vprašanje kje pa je grobišče, ki mi ga je omenil dr. Ferenc (Staro Velenje – **Malo Gradišče**, ki leži **na levi strani ceste iz Velenja proti tovarni Gorenje**), mi postregel s podatkom, **da leži cca 200 m oddaljeno od spomenika talcem v starem Velenju**. Pot vodi na desni strani **proti sv Jakobu in je 200 m oddaljen prostor v gozdu s posebnimi jamami**. Natančneje mi kraja ni mogel opisati. Povedal sem mu, da grobišča v Šoštanju poznamo pa tudi grobišče pod Kožljem. Smatra, da točnih pričevanj ni mogoče več najti in bo vse samo le ugibanje kdo je zakopan pod Kožljem. **Nad Starim Velenjem naj bi bili pokopani Nemci, ali morda Hrvati (ustaši).**

Tega dne mi je poslal še E-mail dr. Ferenc s katerim me navezuje z g. **Marjanom Marinškom**. Sporoča mi, da mu je Marinšek poslal pismo s katerim sporoča, da ve za imena pobitih pod Kožljem. Dr. Ferenc mi je poslal tudi naslov in telef. številko g. Marinška, da bi lažje stopil z njim v stik.

Poklical sem g. Marinška (Cesta IV/4, Velenje; GSM: 031-393-522 in domačo št. tel.: 898-25-71). **Po najini seznanitvi sem izvedel od njega, da so imena, ki jih ima, zapisana v njegovi knjigi Med cvetjem in trnjem, ki jo je izdal pred leti. Predlaga mi, da se oglasim pri njem in knjigo lahko kupim. Na ta način bi iz pričevanj, ki jih je zapisal več v svoji knjigi, izvedel in našel imena, ki so zame zanimiva.** Sklenil sem in mu tudi povedal, da ga obiščem v Kulturnem domu Velenje na 2. nadstropju, kjer je zaposlen.

Šoštanj, 15.6.2006

Zapisal: Anton Skornšek

20060623-01_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Bleiburg
metamorfoza spomenika

Namjere – uzroci - posledice

20060623-02_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

**POGINULOJ HRVATSKOJ VOJSCI
PODIGAO MILODARIMA P. MILOŠ**

20060623-03_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

**"Popravljeni" spomenik, "stariji i ljepši":
... NA NEDUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE**

20060623-04_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Treća verzija! Nakon protesta širom svijeta:
 ... NA HRVATSKE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE

20060623-05_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Izvorni spomenik i novi, "Stariji I ljepši"

[20060623-06_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg](#)

Izvorni spomenik, "Stari novi" i "Novi novi"

[20060623-07_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg](#)

O čemu se radi?

O ratnom zločinu britanske vojske!

- On May 6, 1968, the US major General Charles A Willoughby, in his Foreword to Prcela-Guldescu's monumental work on the postwar massacres in Yugoslavia, among many other things writes also this:
- ***Although Tito and his aides actually carried out this "Operation Slaughterhouse", the British military authorities bear a moral responsibility. The British were obligated by the Geneva Convention and by the laws of war to accept Croatian surrender and give the retreating Croat Army and civilian population sanctuary to protect them from Partisan vengeance.***

20060623-08_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

O čemu se radi?
O ratnom zločinu britanske vojske!

- Šestog svibnja 1968. godine, General-major Američke vojske u svom predgovoru monumentalne knjige Prcela-Guldescu: **"Operacija pokolj"** ("Operation Slaughterhouse") o poslije ratnim masakrima u ju..., između ostaloga piše:
- **Premda su Tito i njegovi pomoćnici izvršili tu "Operaciju pokolja", britanski vojni zapovjednici snose moralnu odgovornost. Britanci su bilo obvezni Ženevskom konvencijom* i ratnim zakonima prihvatiti predaju Hrvata i dati Hrvatskoj Vojsci u povlačenju i civilima utočište kako bi ih zaštitili od partizanske osvete.**
- *) Godine 1943. Vlada Nezavisne Države Hrvatske postala je potpisnica Ženevske Konvencije iz 1929. godine.

20060623-09_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

O čemu se radi? O britanskoj izdaji!

- **Da su Englezi(Britanci) izručili Hrvate suprotno dogovoru i zahtjevu Amerikanaca.***
- Ovdje, vršitelj dužnosti Tajnika Grew kaže da Amerikanci ne razumiju zašto Britanci nisu zaustavili izručenje Hrvata kao što su Amerikanci zahtijevali. Američki stav je jasan: ne uzručiti Hrvate. Britanski stav je jasan: izručiti Hrvate.

*) Ivo Omrčanin: ENIGMA TITO, Str. 238.

20060623-10_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Viceadmiral Joachim Lietzmann: »Najveći ratni zločin od kada je svijeta i vijeka«

- Procjene o 600.000 hrvatskih nevinih ratnih i poratnih žrtava se potvrđuju, pa je samo od 1997. broj masovnih grobnica u Sloveniji porastao sa zastrašujućih više od 200 na nezamislivih 890, što ga čini jednim od najstrašnijih ratnih zločina na tlu Europe(**Viceadmiral Joachim Lietzmann: »Najveći ratni zločin od kada je svijeta i vijeka«**). Taj genocid nad Hrvatima nakon okončanja *Drugog Svjetskog rata* ruši mit o »humanoj Europi« kao kuću od karata i pokazuje da je komunistička Jugoslavija, a ne Hrvatska, nastala na zločinu: »Hrvatska je morala nestati da bi živjela Jugoslavija«. Istom logikom u Haagu monstruozi zločinac »sudi« svojoj žrtvi, jer se obranila, a time Bleiburg, Macelj i Križne putove otrgnula zaboravu.

20060623-11_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

O čemu se radi? O ratnom zločinu britanske vojske!

- Ako nije bilo HRVATSKE VOJSKE onda nije bilo ni HRVATSKE DRŽAVE*!
 - Ako nije bilo HRVATSKE DRŽAVE onda i ova, Republika Hrvatska, može biti izmišljena, kao što tvrde Orjunaši, Jugoslaveni i Četnici!
 - Ako nije bilo HRVATSKE VOJSKE onda nije bilo RATNOG ZLOČINA!
 - Ako nije bilo RATNOG ZLOČINA onda nije bilo RATNIH ZLOČINACA!
 - Ako je na Bleiburgu izručena, a na Križnim putevima pobijena, HRVATSKA VOJSKA onda je *postojala* HRVATSKA DRŽAVA i *počinjen* je RATNI ZLOČIN, koji su počinili RATNI ZLOČINCII! I još ih danas živih ima!
- *) Priznate od tridesetak zemalja!

20060623-12_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

ZAŠTO JE NESTALA HRVATSKA VOJSKA S BLEIBURŠKOG SPOMENIKA?

- Prema riječima častnog i cijenjenog Australiskog Hrvata, lanjska(2006. godine) proslava 10. travnja i komemoracija *Bleiburške tragedije* , najvećeg ratnog zločina od kada je svijeta i vijeka, bila je masovnija i uspješnija nego ikada. »Bleiburg se više ne može zaustaviti«, kaže Tomislav Beram.
- Moglo se je očekivati da će oni, koji su desetljećima nijekali postojanje, zatim umanjivali veličinu strahote tog ratnog zločina, da bi na kraju pokušali s argumentom »zaslužene kazne« ženama, djeci i starcima »zločinačke bande«(tj. Hrvatske Vojske), »tzv. Nezavisne Države Hrvatske«, ne samo početi komemorirati Bleiburški genocid nad Hrvatskim Narodom, nego preuzeti i organizaciju same komemoracije u okviru koje im treba i *novi* spomenik, »stariji i ljepši«, s novim tekstom u kojem nema HRVATSKE VOJSKE!
- Ako nije bilo HRVATSKE VOJSKE, onda nije bilo HRVATSKE DRŽAVE i onda nije počinjen najveći, od kada je svijeta i vijeka, Ratni zločin izručenjem razoružanih hrvatskih ratnih zarobljenika titinim četatima!
- Činom preuzimanja organizacije komemoracije Bleiburga od strane partizana, komemoracija bi postala negacija same sebe, ne usudim se pomisliti, *proslava ratnog zločina* započetog na Bleiburgu.

20060623-13_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Podvala otkrivena

- Početkom 2006. godine g. Stjepan Brajdić, nesvršeni učenik Častričke škole Nezavisne Države Hrvatske Hrvatske u Illici 242, preživjeli s Bleiburga i Križnih puteva, osuđenik na smrt kao devetnaestogodišnjak, pomilovan na 20 godina, a odslužio deset, vodeći grupu učenika na Bleiburg ostaje zapanjen promjenom teksta na spomeniku. Tekst je promijenjen tako "profesionalno", identičnim tipom slova, da je prijevaru moglo primijetiti samo oko hrvatskog sokola! Mnogi su gledali u spomenik svojim zdravim očima i ostali *stjepi* na prijevaru! Ali ne i Brajdić.
- Sa spomenika su *nestale* riječi:HRVATSKA VOJSKA!
- Kada su fotografije stare i nove Bleiburške ploče obišle svijet internetom i očekivano podigle ogorčene proteste od Amerike do Australije stotinama elektronskih poruka i desecima novinskih članaka, složnih u zahtjevu da se spomenik *vрати u prvotno stanje*, tajnik-glasnogovornik PBV osniva tzv. »Savjetodavno znanstveno stručni odbor za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju« čijim častnim imenima pokušava otkloniti zahtjeve iz cijelog svijeta za povratak spomenika u prvotno stanje.
- To mu u početku i uspijeva, ali vremenom svi članovi prihvate zahtjev akademika Dužavka Jelčića i izglasuju pod točkom razno povratak spomenika u prvotno stanje, čime i zadnji pokušaj zamagljivanja s »replikom« propada.
- Pošto »Savjetodavno znanstveno stručni odbor za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju« više nije mogao, zapravo htio, služiti svrsi »znanstveno stručnog« alibija, tajnik-glasnogovornik ga RASPUŠTA objavom internetske poruke, OTKAZOM akademiku i profesorima članovima:

20060623-14_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Tekst otkaza Odboru

- Upravni odbor Počasnog Bleiburškog vođa (UO PBV) na sjednici 29. siječnja 2007., u punom sastavu: predsjednik Mirko Karičić, dopredsjednik Omer Vrabac, ravnatelj Bija Abramović i tajnik-glasnogovornik Bože Vukušić, jednoglasnom odlukom nije prihvatio savjete Savjetodavnog znanstvenog stručnog odbora za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju donesene na sjednici tog Savjeta 24. siječnja 2007. pod točkom "razno" na prijedlog akademika D. Jelčića.
- UO PBV-a nije prihvatio savjete navedenog Savjeta iz dva osnovna razloga:
 - 1) svi mjerodavna tijela PBV-a raspravljala su pitanje teksta na spomeniku i donijela usuglašene odluke, koje je verificiralo najviše tijelo PBV-a - Sabor PBV-a na Petom zasjedanju 31. listopada 2006.
 - 2) Savjetodavni znanstveno stručni odbor za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju, kako to proizlazi iz samog njegovog naziva, uopće nije bio mjerodavan raspravljati i odlučivati o spomeniku na Bleiburškom polju niti o tekstu na njemu, niti je o istoj problematici mogao relevantno raspravljati i odlučivati kad nije bio upoznat s potrebnim relevantnim činjenicama, pa su stoga njegovi savjeti, zaključci i prijedlozi oko toga potpuno irelevantni.
- Na istoj sjednici je Upravni odbor PBV-a raspustio taj Savjet, koji se na žalost uopće nije osvjedočio bavio predmetom zbog kojeg je osnovan i nije pružio nikakav dodatni, vlastiti kreativni doprinos projektu izgradnje oltara i pozornice na otvorenom na Bleiburškom polju.
- UO PBV-a na istoj sjednici je donio jednoglasnu odluku o pokretanju stege protiv postupka pred Časnim sudom PBV-a protiv Slavka Grubišića zbog štetničinskog djelovanja protiv interesa PBV-a i uproštanja realizacije projekta izgradnje Spomen središta žrtvama Bleiburške tragedije na Bleiburškom polju.

20060623-15_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Tekst otkaza Odboru(27-04-2007)

- Upravni odbor Počasnog Bleiburškog vođa (UO PBV) na sjednici 29. siječnja 2007., u punom sastavu: predsjednik Mirko Karičić, dopredsjednik Omer Vrabac, ravnatelj Bija Abramović i tajnik-glasnogovornik Bože Vukušić, jednoglasnom odlukom nije prihvatio savjete Savjetodavnog znanstvenog stručnog odbora za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju donesene na sjednici tog Savjeta 24. siječnja 2007. pod točkom "razno" na prijedlog akademika D. Jelčića.
- UO PBV-a nije prihvatio savjete navedenog Savjeta iz dva osnovna razloga:
 - 1) svi mjerodavna tijela PBV-a raspravljala su pitanje teksta na spomeniku i donijela usuglašene odluke, koje je verificiralo najviše tijelo PBV-a - Sabor PBV-a na Petom zasjedanju 31. listopada 2006.
 - 2) Savjetodavni znanstveno stručni odbor za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju, kako to proizlazi iz samog njegovog naziva, uopće nije bio mjerodavan raspravljati i odlučivati o spomeniku na Bleiburškom polju niti o tekstu na njemu, niti je o istoj problematici mogao relevantno raspravljati i odlučivati kad nije bio upoznat s potrebnim relevantnim činjenicama, pa su stoga njegovi savjeti, zaključci i prijedlozi oko toga potpuno irelevantni.
- Na istoj sjednici je Upravni odbor PBV-a raspustio taj Savjet, koji se na žalost uopće nije osvjedočio bavio predmetom zbog kojeg je osnovan i nije pružio nikakav dodatni, vlastiti kreativni doprinos projektu izgradnje oltara i pozornice na otvorenom na Bleiburškom polju.
- UO PBV-a na istoj sjednici je donio jednoglasnu odluku o pokretanju stege protiv postupka pred Časnim sudom PBV-a protiv Slavka Grubišića zbog štetničinskog djelovanja protiv interesa PBV-a i uproštanja realizacije projekta izgradnje Spomen središta žrtvama Bleiburške tragedije na Bleiburškom polju.

20060623-16_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

KUDA SU NESTALI HRVATI?!

Jesu li na Bleiburgu stradali stanovnici toga austrijskog sela?

Hrvatsko Slovo 23. lipnja 2006.

Jesu li na Bleiburgu stradali stanovnici toga austrijskog sela – pita se u svojem reagiranju Tomislav Nürnberg. Granitna nadgrobna ploča podignuta na Bleiburškom polju u spomen hrvatskim žrtvama engleske perfidne uloge i partizanske nepopunjive svireposti poznate pod imenom Bleiburg i Križni putovi «obnovljena» je i to tako da je sada «starija i ljepša» (kako su Čimogorci kazali o razaranju Dubrovničani) S nje su nestale riječi Hrvatska vojska!

U ovom reagiranju (Hrvatsko slovo, 18. lipnja 2006., str. 29) Božo Vukusić sam je rekao puno znanog, ali nije odgovorio na najvažnije pitanje **KUDA SU NESTALI HRVATI?!** Izgovor da je Hrvatska vojska nestala s ploče jer na Bleiburgu i Križnim putovima nisu stajali samo Hrvatski vojnici nego i Hrvatski civili, bio bi smiješan da nije tragčasti s ploče su nestali i HRVATSKI CIVILI i HRVATSKA VOJSKA, a pojavio se «NEČUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE», koje bi mogle biti stanovnici sela Bleiburg stradali, reomo, od tustam!

Vukusićev argument da stradanje gospodina Stjepana Brajčića na Bleiburgu, Križnim putovima i Titovim kazamatima «ne Avaličina za osobitu i kompetentnu raspravu» je isti onaj «argumenti» kojim su oči miša o socijalističkom samoupravljanju i Ožarovici, miša o socijalizmu s ljudskim licem, ili miša o Javnenosti, silurkivali Hrvatske 50 godina, kao «neističine» i «nekompetentna». Naravno, «stručnost» i «kompetentnost» je rezervirana za kuriozne škole i doktore marksizma, samoupravljanja i nesvinskeosti. Na žalost Bože Vukusića gospodin Stjepan Brajčić je više nego kompetentan, jer su upravo njegovom zaključujućom odlučnošću i upornošću na Mačvu dostignuto pokopane 1163 žrtve partizanske nepopunjive svireposti. A radi za gospodina Brajčića da je *onično* nepopunjen u temu o kojoj govori zamisla je «stručnost» dostojna «stručnjaka» i na kraju uparimo od znanstvenici!

Čekamo odgovore na ova jednostavna pitanja: Je li na starij ploči preinačen stari tekst i silušan novi, ili je zamjenjena cijela ploča novom, «starijom i ljepšom». Tko je taj domoljubni ganj koji je sastavio novi «popravljeni» tekst, Je li Republika Hrvatska financirala tu umotvorinu?

O «stručnosti» i «kompetentnosti» autora novog pravopisanja neka govore sami tekstovi:

Stari tekst: U ČAST I SLAVU POGINULOJ HRVATSKOJ VOJSKI, SVIBANJ 1945.
ZU GEDENKEN AN DIE GEFALLENEN KROATEN; MAI 1945, PODIGAO MILODARIMA PETAR MILOŠ.

Novi «popravljeni» tekst: U SPOMEN NA NEČUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE, MAI 1945, ZUM GEDENKEN AN DIE UNSCHULDIGEN OPFER DER BLEIBURDER TRAGEDIE; PODIGAO POČASNI BLEIBURŠKO VOD, 1987

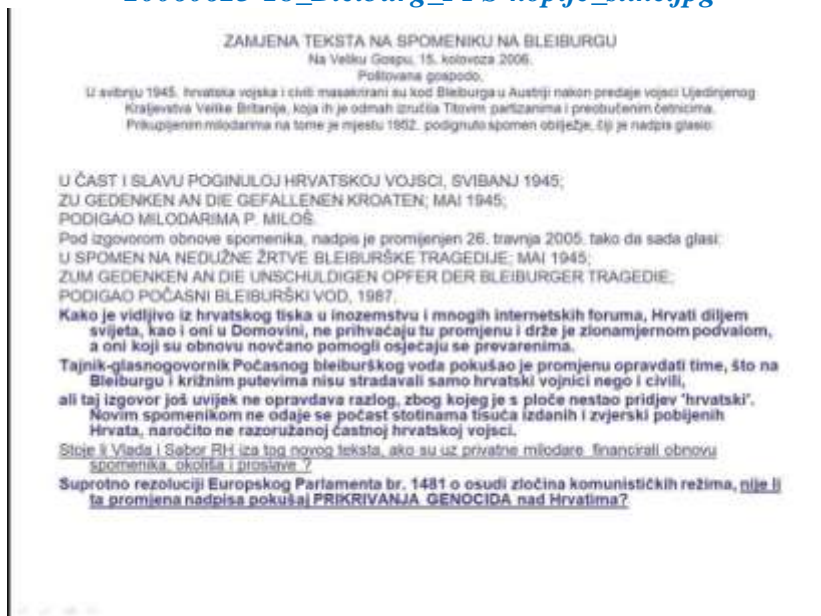
Hrvatsko Slovo 23. lipnja 2006.

20060623-17_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

Pismo Hrvatokoga zbora upućeno

*
* ZAMJENA TEKSTA NA SPOMENIKU NA BLEIBURGU
* Predsjedniku Republike Hrvatske
* Predsjedniku Vlade Republike Hrvatske
* Predsjedniku Sabora Republike Hrvatske
* Predsjedniku Hrvatske vjerske konferencije
* Predsjedniku Demokratske konferencije BiH
* Predsjedniku Vladešne skupštine Republike Hrvatske
* Predsjedniku Sabornog Odbora za tekst: «ad obavljanje» klubova
* Predsjedniku HSLB
* Predsjedniku HSS
* Predsjedniku HSP
* Predsjedniku HSU
* Predsjedniku Podzemnog Bleiburškog Voda
* Predsjedniku Časnikovog kluba 242
* Predsjedniku Udruge «Dobri volonteri Hrvatski domovini»
* Predsjedniku Hrvatskog društva potpilih borovnika
* Predsjedniku Hrvatskog društva vojnih struktura
* Predsjedniku Matice Hrvatske
* Predsjedniku Društva za vjersko-narodno-istično razumijevanje i pomirenje «Vladim»
* Predsjedniku Hrvatske udruge kulturna Bleiburga i Hrvatskih Križnih putova
* President Croatian Interparliamentary Council for 1991
* President of the HCP in NSW, Australia
* Predsjedniku Hrvatskog obrambenog veća
* Predsjedniku Hrvatskog kulturnog vijeća
* Predsjedniku Hrvatskog europskog kongresa
* Medicinsko-javnoj proporcija u Republici Hrvatskoj
* Hrvatskim fakultetom medicina u Zagrebu
* Na Mestu Opatu, 15. kolovoza 2006.

20060623-18_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

20060623-19_Bleiburg_PPS-kopije_slike.jpg

20060623-20_20060815_Bleiburg-spomenik_Hrvatski_ZBOR.docm

Bleiburg metamorfoza spomenika

Namjere – uzroci - posljedice

UVOD

Oslobađenjem od srpske okupacije i obnovom hrvatske države početkom 90ih, monstruozi ratni zločini nad hrvatskom vojskom i civilima počinjeni nakon kraja Drugog Svjetskog rata sve se teže skrivaju. Stotine tisuća pogubljenih pripadnika Hrvatske Vojske i hrvatskih civila, staraca,

žena i djece na Bleiburgu i Križnim Putevima je »Najveći ratni zločin od kada je svijeta i vijeka«(Viceadmiral Joachim Lietzmann). Taj genocid nakon okončanja *Drugog Svjetskog rata*, počinjen od strane vojske Velike Britanije izručenjem pripadnika Hrvatske Vojske zaštićenih Ženevskim konvencijama titinim partizanima , ruši mit o »humanoj i civiliziranoj Europi« kao kuću od karata i pokazuje da je komunistička Jugoslavija, a ne Hrvatska, nastala na zločinu. Pokušaj prijekave promjenom originalnog teksta na Bleiburškom spomeniku: U ČAST I SLAVU POGINULOJ HRVATSKOJ VOJSCI, SVIBANJ 1945; je razotkriven i osuđen od Hrvata širom svijeta, pa je pod njihovim pritiskom dva puta mijenjan!.

METAMORFOZA TEKSTA NA BLEIBURŠKOM SPOMENIKU

Originalni tekst odaje počast od Engleza izručenoj, a partizana pogubljenoj Hrvatskoj vojsci:
U ČAST I SLAVU POGINULOJ HRVATSKOJ VOJSCI, SVIBANJ 1945;

Novi «popravljeni» tekst briše svaki spomen na Hrvatsku vojsku, pa čak i Hrvate:
U SPOMEN NA NEDUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE; MAI 1945;

Nakon prosvjeda Hrvata širom svijeta, tekst je još jednom promijenjen:
U SPOMEN NA HRVATSKE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE

Brisanjem spomena Hrvatske Vojske sa spomenika pokušalo se sakriti činjenicu da je izručena Hrvatska Vojska Nezavisne Države Hrvatske, zaštićena Ženevskim konvencijama, a ne neka »banda«, kako nas pokušavaju uvjeriti tzv. »antifašisti«.

KRONOLOGIJA PODVALE

- Početkom 2006. godine g. Stjepan Brajdić, nesvršeni učenik Častničke škole Nezavisne Države Hrvatske u Ilici 242, preživjeli s Bleiburga i Križnih puteva, osuđenik na smrt kao devetnaestgodišnjak, pomilovan na 20 godina, a odslužio deset, vodeći grupu učenika na Bleiburg ostaje zapanjen promjenom teksta na spomeniku. Tekst je promijenjen tako "profesionalno", identičnim tipom slova, da je prijevaru moglo primijetiti samo oko hrvatskog patriota! Sa spomenika su *nestale* riječi:HRVATSKA VOJSKA!
- Kada su fotografije stare i nove Bleiburške ploče obišle svijet internetom i očekivano podigle ogorčene proteste od Amerike do Australije stotinama elektronskih poruka i desecima novinskih članaka, složnih u zahtjevu da se spomenik *vрати u prvotno stanje*, tajnik-glasnogovornik PBV osniva tzv. »Savjetodavno znanstveno stručni odbor za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju« čijim časnim imenima pokušava manipulirati i otkloniti zahtjeve iz cijelog svijeta za povratak spomenika u prvotno stanje.
- To mu u početku i uspijeva, ali vremenom svi članovi prihvate zahtjev akademika Dubravka Jelčića i izglasuju pod točkom razno povratak spomenika u prvotno stanje, čime i zadnji pokušaj zamagljivanja s »replikom« propada.
- Pošto »Savjetodavno znanstveno stručni odbor za izgradnju oltara i pozornice na Bleiburškom polju« više nije mogao, zapravo htio, služiti svrsi »znanstveno stručnog« alibija, tajnik-glasnogovornik ga RASPUŠTA objavom internetske poruke, OTKAZOM akademiku i profesorima članovima:

ZAŠTO JE NESTALA HRVATSKA VOJSKA S BLEIBURŠKOG SPOMENIKA?

- Prema riječima častnog i cijenjenog Australskog Hrvata, lanjska(2006. godine) proslava 10. travnja i komemoracija *Bleiburške tragedije* , najvećeg ratnog zločina od kada je svijeta i

vijeka, bila je masovnija i uspješnija nego ikada. »Bleiburg se više ne može zaustaviti«, kaže Tomislav Beram.

- Moglo se je očekivati da će oni, koji su desetljećima nijekali postojanje, zatim umanjivali veličinu strahote tog ratnog zločina, da bi na kraju pokušali s argumentom »zaslužene kazne« ženama, djeci i starcima »zločinačke bande« (tj. Hrvatske Vojske), »tzv. Nezavisne Države Hrvatske«, ne samo početi komemorirati Bleiburški genocid nad Hrvatskim Narodom, nego preuzeti i organizaciju same komemoracije u okviru koje im treba i *novi* spomenik, »stariji i ljepši«, s novim tekstom u kojem nema HRVATSKE VOJSKE!
- Ako nije bilo HRVATSKE VOJSKE onda nije bilo ni HRVATSKE DRŽAVE, priznate od tridesetak zemalja!
- Ako nije bilo HRVATSKE VOJSKE onda nije bilo RATNOG ZLOČINA!
- Ako nije bilo RATNOG ZLOČINA onda nije bilo RATNIH ZLOČINACA!
- I još, ako nije bilo HRVATSKE DRŽAVE onda i ova, Republika Hrvatska, može biti izmišljena, kao što i za NDH tvrde orjunaši, jugoslaveni i četnici!
- I suprotno, ako je na Bleiburgu izručena HRVATSKA VOJSKA onda je *postojala* HRVATSKA DRŽAVA i *počinjen* je RATNI ZLOČIN, koji su počinili RATNI ZLOČINCI, od kojih su mnogi još živi!
- Činom preuzimanja organizacije komemoracije Bleiburga od strane đelata-partizana, komemoracija bi postala negacija same sebe, *proslava ratnog zločina* započetog na Bleiburgu.

BLEIBURG U LITERATURI

- General-major Američke vojske Carles A. Willoughby u svom predgovoru monumentalne knjige Prcela-Guldescu: "*Operacija pokolj*" ("*Operation Slaughterhouse*") o poslije ratnim masakrima u jugoslaviji, između ostaloga piše(datirano Šestog svibnja 1968. godine):
- *Premda su Tito i njegovi pomoćnici izvršili tu "Operaciju pokolja", britanski vojni zapovjednici snose moralnu odgovornost. Britanci su bilo obvezni Ženevskom konvencijom* i ratnim zakonima prihvatiti predaju Hrvata i dati Hrvatskoj Vojsci u povlačenju i civilima utočište kako bi ih zaštitili od partizanske osvete.*

*) Godine 1943. Vlada Nezavisne Države Hrvatske postala je potpisnica Ženevske Konvencije iz 1929. godine.

Ivo Omrčanin: *ENIGMA TITO*, Str. 238.

- *Da su Englezi(Britanci) izručili Hrvate suprotno dogovoru i zahtjevu Amerikanaca.*
- *Ovdje, vršitelj dužnosti Tajnika Grew kaže da Amerikanci ne razumiju zašto Britanci nisu zaustavili izručenje Hrvata kao što su Amerikanci zahtijevali. Američki stav je jasan: ne uzručiti Hrvate. Britanski stav je jasan: izručiti Hrvate.*

Javor Novak: *Da sam imao Hrvatsku*

- Procjene o 600.000 hrvatskih nevinih ratnih i poratnih žrtava se potvrđuju, pa je samo od 1997. broj masovnih grobnica u Sloveniji porastao sa zastrašujućih više od 200 na nezamislivih 890, što ga čini jednim od najstrašnijih ratnih zločina na tlu Europe.

ZAKLJUČAK: NAMJERE, UZROCI, POSLJEDICE, ŽRTVE

- Namjere:
 - Krivotvorenjem povijesti, spriječiti tužbu Republike Hrvatske protiv Velike Britanije *za najveći Ratni Zločin od kada je svijeta i vijeka!*
- Uzroci:
 - Ne lustrirana jugo-oligarhija na vlasti u svim porama hrvatskoga društva, uključujući skoro sve medije, uz pomoć vanjskih sila zla radi na slabljenju i rastakanju hrvatskog društva i Hrvatske Države, između ostalog *krivotvorenjem povijesti!*

- Posljedice:
 - Veliki odjek i jaki otpor podvali. Nepokololjebiv zahtjev za povrat originalnog teksta na originalni spomenik na prvotnom mjestu. Odlučnost da se komunističko-partizanske povijestne laži ogole, a istina oslobodi 60 godišnjih okova.
- Žrtva:
 - Istina, Hrvatski Narod, Republika Hrvatska, ali i svaka Hrvatska Država

DODATAK-1

KUDA SU NESTALI HRVATI?!

Jesu li na Bleiburgu stradali stanovnici toga austrijskog sela?

Hrvatsko Slovo 23.lipnja 2006.

Jesu li na Bleiburgu stradali stanovnici toga austrijskog sela – pita se u svojem reagiranju Tomislav Nürnbergger

Granitna nadgrobna ploča podignuta na Bleiburškom polju u spomen hrvatskim žrtvama engleske perfidne urote i partizanske nepojmljive svireposti poznate pod imenom Bleiburg i Križni putovi «obnovljena» je i to tako da je sada «starija i ljepša» (kako su Crnogorci kazali o razaranju Dubrovnika)! S nje su nestale riječi *hrvatska vojska!*

U svom reagiranju (Hrvatsko slovo, 16. lipnja 2006., str. 29) Bože Vukušić nam je rekao puno znanog, ali nije odgovorio na najvažnije pitanje **KUDA SU NESTALI HRVATI?!** Izgovor da je *Hrvatska vojska* nestala s ploče jer *na Bleiburgu i Križnim putevima nisu stradavali samo hrvatski vojnici nego i hrvatski civili*, bio bi smiješan da nije tragičan! S ploče su nestali i HRVATSKI CIVILI i HRVATSKA VOJSKA, a pojavile se «NEDUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE», koje bi mogle biti stanovnici sela Bleiburg stradali, recimo, od tsunamia! Vukušićev argument da stradanje gospodina Stjepana Brajdića na Bleiburgu, Križnim putovima i Titovim kazamatima «*ne kvalificira za ozbiljnu i kompetentnu raspravu*» je isti onaj «argument», kojim su oci mita o socijalističkom samoupravljanju i Obrovcu, mita o socijalizmu s ljudskim licem, ili mita o Jasenovcu, ušutkivali Hrvate 60 godina, kao «nestručne» i «nekompetentne». Naravno, «stručnost» i «kompetentnost» je rezervirana za kumrovačke đake i doktore marksizma, samoupravljanja i nesvrstanosti. Na žalost Bože Vukušića gospodin Stjepan Brajdić je više nego kompetentan, jer su upravo njegovom zadivljujućom odlučnošću i upornošću na Maclju dostojanstveno pokopane 1163 nevine žrtve partizanske nepojmljive svireposti. A reći za gospodina Brajdića *da je prilično neupućen u temu o kojoj govori* zaista je «smjelost» dostojna «stručnjaka». I na kraju izgaramo od znatiželje i čekamo odgovore na ova jednostavna pitanja: Je li na staroj ploči prebrisan stari tekst i uklesan novi, ili je zamijenjena cijela ploča novom, «starijom i ljepšom»; Tko je taj domoljubni genij koji je sastavio novi «popravljeni» tekst; Je li Republika Hrvatska financirala tu umotvorinu?

O «stručnosti» i «kompetentnosti» auktora novog pravopisanja neka govore sami tekstovi:

Stari tekst: U ČAST I SLAVU POGINULOJ HRVATSKOJ VOJSCI, SVIBANJ 1945;
ZU GEDENKEN AN DIE GEFALLENEN KROATEN; MAI 1945; PODIGAO MILODARIMA
PETAR MILOŠ.

Novi «popravljeni» tekst: U SPOMEN NA NEDUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE; MAI 1945; ZUM GEDENKEN AN DIE UNSCHULDIGEN OPFER DER BLEIBURGER TRAGEDIE; PODIGAO POČASNI BLEIBURŠKI VOD, 1987.

Hrvatsko Slovo 23.lipnja 2006.

DODATAK-2

Pismo Hrvatškoga zbora upućeno
na doljnje adrese:

- ZAMJENA TEKSTA NA SPOMENIKU NA BLEIBURGU

-
- Predsjedniku Republike Hrvatske
- Predsjedniku Vlade Republike Hrvatske
- Predsjedniku Sabora Republike Hrvatske
- Predsjedniku Hrvatske biskupske konferencije
- Predsjedniku Biskupske konferencije BiH
- Predsjedniku Islamske zajednice Republike Hrvatske
- Predsjedniku Saborskog Odbora za nadzor nad obavještajnim službama
- Predsjednici HSLŠ
- Predsjedniku HSS
- Predsjedniku HSP
- Predsjedniku HSU
- Predsjedniku Počasnog Bleiburškog Voda
- Predsjedniku Častničkog kluba 242
- Predsjedniku Udruge ratnih veterana Hrvatski domobran
- Predsjedniku Hrvatskog društva političkih zatvorenika
- Predsjedniku Hrvatskog žrtvoslovnog društva
- Predsjedniku Matice hrvatske
- Predsjedniku Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava - Varaždin
- Predsjedniku Hrvatske udruge sudionika Bleiburga i Hrvatskih Križnih putova
- President Croatian Intercommittee Council for NSW
- President of the HOP in NSW, Australia
- Predsjedniku Hrvatskog obrambenog reda
- Predsjedniku Hrvatskog kulturnog vijeća
- Predsjedniku Hrvatskog svjetskog kongresa
- Medijima javnog priopćivanja u Republici Hrvatskoj
- Hrvatskim tiskovnim medijima u izvandomovinstvu
- Na Veliku Gospu, 15. kolovoza 2006.

ZAMJENA TEKSTA NA SPOMENIKU NA BLEIBURGU

Na Veliku Gospu, 15. kolovoza 2006.

Poštovana gospodo,

U svibnju 1945. hrvatska vojska i civili masakrirani su kod Bleiburga u Austriji nakon predaje vojsci Ujedinjenog Kraljevstva Velike Britanije, koja ih je odmah izručila Titovim partizanima i preobučanim četnicima.

Prikupljenim milodarima na tome je mjestu 1952. podignuto spomen obilježje, čiji je nadpis glasio:

U ČAST I SLAVU POGINULOJ HRVATSKOJ VOJSCI, SVIBANJ 1945;

ZU GEDENKEN AN DIE GEFALLENEN KROATEN; MAI 1945;

PODIGAO MILODARIMA P. MILOŠ.

Pod izgovorom obnove spomenika, nadpis je promijenjen 26. travnja 2005. tako da sada glasi:

U SPOMEN NA NEDUŽNE ŽRTVE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE; MAI 1945;

ZUM GEDENKEN AN DIE UNSCHULDIGEN OPFER DER BLEIBURGER TRAGEDIE;

PODIGAO POČASNI BLEIBURŠKI VOD, 1987.

Kako je vidljivo iz hrvatskog tiska u inozemstvu i mnogih internetskih foruma, Hrvati diljem svijeta, kao i oni u Domovini, ne prihvaćaju tu promjenu i drže je zlonamjernom podvalom, a oni koji su obnovu novčano pomogli osjećaju se prevarenima.

Tajnik-glasnogovornik Počasnog bleiburškog voda pokušao je promjenu opravdati time, što na Bleiburgu i križnim putevima nisu stradavali samo hrvatski vojnici nego i civili, ali taj izgovor još uvijek ne opravdava razlog, zbog kojeg je s ploče nestao pridjev 'hrvatski'. Novim spomenikom ne odaje se počast stotinama tisuća izdanih i zvjerski pobijenih Hrvata, naročito ne razoružanoj častnoj hrvatskoj vojsci.

Stoje li Vlada i Sabor RH iza tog novog teksta, ako su uz privatne milodare financirali obnovu spomenika, okoliša i proslave ?

Suprotno rezoluciji Europskog Parlamenta br. 1481 o osudi zločina komunističkih režima, nije li ta promjena nadpisa pokušaj PRIKRIVANJA GENOCIDA nad Hrvatima?

Suprotno rezoluciji Europskog Parlamenta br. 1481 o osudi zločina komunističkih režima, nije li ta promjena nadpisa pokušaj PRIKRIVANJA GENOCIDA nad Hrvatima?

Nadalje je vrlo zabrinjavajuća kompjutorska simulacija oltara i pozornice, koju je tajnik-glasnogovornik Počasnog bleiburškog voda poslao na Amac-rb internet mrežu kao prvi dio u izvedbi velikih planova za Spomenički park, a koja izgleda više kao kafić na Jarunu, nego spomenik umorenim hrvatskim žrtvama na Bleiburgu i Križnim putevima!

Čudom i našom srećom, preživjeli članovi Počasnog bleiburškog voda i HOP-a posvetili su čitav život da očuvaju uspomenu na strašni zločin. Hvala im!

Sada je to dužnost cijeloga hrvatskog naroda.

Zbog svega navedenog, udruga Hrvatski zbor smatra da spomenički park Bleiburg ne smije više biti na skrbi pojedinaca ili grupe preživjelih s Bleiburga i križnih puteva, nego da skrb i odgovornost moraju preuzeti institucije Republike Hrvatske.

Zato zahtijevamo da:

Počasni bleiburški vod, Sabor i Vlada Republike Hrvatske žurno **vrate spomenik u prvobitno stanje**, a zatim obustave radove na Spomeničkom parku i prijedloge planova učine javnim s mogućnošću javne kritike.

Sabor ustroji Vijeće za uređenje Spomeničkog parka na Bleiburgu, u koje Vijeće obvezatno trebaju ući osobe iz razseljeništa, koje su dokazale privrženost ideji Hrvatske države, a među njima svakako predstavnici Australskog HOP-a, koji su dugi niz godina financijski pomagali spomenik na Bleiburgu.

Prijedlog, nacrt i provedba Spomeničkog parka na Bleiburgu budu povjereni kompetentnim i stručnim nasljednicima žrtava Bleiburga, Križnih puteva ili općenito žrtvama jugo-komunizma. Hrvatski Sabor osigura početna sredstva i istovremeno pozove vlasti Republike BiH, da se pridruže uređenju Spomeničkog parka Bleiburg, a ujedno i pozove Hrvate diljem svijeta da svojim milodarima doprinesu ostvarenju Spomeničkog parka Bleiburg.

Izgradnja Spomeničkog parka Bleiburg s muzejem, koji bi očitovao tragediju hrvatskog naroda s ogromnim gubitcima nevinih žrtava, bit će prvi korak u nastojanju da se takva tragedija više nikada ne ponovi nad Hrvatskim narodom.

Jednoglasjem svih članova Hrvatskog zbora,

Predsjedatelj

Tomislav Nürnberger

Za vjerodostojnost jamče članovi Hrvatskog zbora:

Dr. Radoslav Marić

Ivan Magoči

U BARBARINOM ROVU LEŽI 8.000 POGUBLJENIH

Lasa Šukilo, Zagreb

Razgovaram s Dragutinom Šafarićem o Barbarinom rovu, odnosno Hudoj Jami, jednom od najvećih stratišta Hrvata na Križnom putu u Sloveniji. Riječ je o čovjeku koji je obilježio preko 800 hrvatskih grobišta što je napunila zločinačka partizansko-komunistička ruka 1945. godine, pravog žvoja enciklopediji tih užasnih pokolja.

Pitanje:

Pronađeno je 300-tinjak mumificiranih leševa.

Odgovor:

Glupost! Radi se o oko 8.000 žrtava u Barbarinom rovu. Sa željezničke stanice u Laškom bila su u svibnju 1945. godine „skinuta“ dva vlaka ljudi, koje su onda odveli na stratište u Barbarin rov i tamo ih zvjerski smaknuli.

Pitanje:

Zar toliko?

Odgovor:

Pokojni prof. dr. sc. Mate Šimunović ustvrdo je poslije 38 godina istraživanja, da je kod Maribora poubijano oko 80.000 ljudi. I...?

Pitanje:

Ustaša?

Odgovor:

S hrvatskim novinarima, koji su bili kod Barbarinog rova, razmijenio sam samo po koju usputnu riječ, ali mi je g. Franc Permea nakon toga ispričao gluposti, koje su ti novinari tamo tražili. Naime, nava-

Dragutin Šafarić i dr. Sudar iz Bjelovara na Bleiburgu 13. svibnja 2007.

ljivali s pitanjima, koliko je ustaša tamo unutra? Osramotili su nas! Kao član slovenskog Društvo za uređenje prešućenih grobova i kao član odgovarajućeg hrvatskog društva, te kao njegov predstavnik povjerenstva za Sloveniju, nikada nisam iskazivao svoju naklonjenost nekoj političkoj ili vojnoj grupaciji ili naciji. Uvijek sam govorio o žrtvama ili kako to kaže profesor Šeparović "O ŽRTVAMA JE RJEČ".

Pitanje:

Zločin je iznenađeno otkriven?

Odgovor:

Permeova kapelica, izgrađena 1997., na dan Svih svetih 2008. godine

Dajte, molim Vas. Ništa oni nisu otkrili, samo su odavno otkriveno stvarno otvorili pod našim pritiskom i ponešto od toga javnosti objavili. Pogledajte samo s kakvim je brojkama, hrapro, slovensko društvo izašlo pred vlasti davne 1996. godine, kada je tražio dozvolu za postavljanje spomen kapelice. Spominje se 10 do 15 hiljada žrtava!

Iznenađni uspjeh dolaska do prave lokacije žrtava uslijedio je nakon upozorenja g. Franca Permea, koji je predložio, da se ne otvara (u beskraj!) ravni rov, nego neka se skrene na jedan drugi kraći odvojak, za kojeg on dobra zna koji je pravil! Nakon nekoliko dana došli su do UŽASA.

Čitajući neke misli na internetskim forumima prepoznajem veliku masu ljudi, koja zna blebetati do neba, a na terenu je nigdje nema. Posjeta mojim slikama o komunističkim zločinima počinjenim 1945. godine na Googleu je za te ljudi nedostupna, jer oni nisu u stanju sve to, posebno mene, slijediti. Kada sam ja putovao, sakupljao podatke, pravio slike, danju i noću, oni su izigrali finu gospodu.

Pitanje:

Mislite li na Jadranku Kosor?

Odgovor:

Kćer me je upozorila, da su najavljene emisije na TV za Barbarin rov, pa da ih pođem pogledati. Neću ništa gledati, ja sam kod Barbarinog rova bio onda, kao i na Bohovi kod Teznog, kada su oni plii kaviku. Moj obilazak

Dragutin Šafarić i haaški osuđenik Domagoj Margetić na Bleiburgu 14. svibnja 2006.

bio je mnogo prije od njihova, moje slike su napravljene tada, kada Kosorica još nije čula za riječi 'Barbarin rov'! Antihrvatska babetina sada dobzi polagati cvijeće - kod naše kapelice. Uh, zlo mi je! Pogledajte sliku, nigdje hrvatskog znaka, a toliki troškovi.

Pitanje:

Što će biti s pronađenim kosturima?

Odgovor:

Civiliziran svijet bi u Barbarinom rovu napravio muzej Hobkausta, a ne da se kamionima odvoze

žrtve u neakve nove jame. Čuju se naime informacije, da će zemaljske ostatke žrtava iz rudarskog rova prenijeti u Maribor na groblje Dobra, u zajedničku kosturicu. Sve će pobmiti, sve će pomiješati, opet će sve zabljetati 'Groblje' u Dob-

Ništa posebno. Imao sam telefonski razgovor sa g. Francom Permeom. Evo nešto informacija za prošli petak (6.3.2009.) u Hudoj jami (tako se zove mjesto). Oko 14 sati došao je rudarski inspektor, na obilazak, te je dao nalog svima za udaljiti se s gradilišta. Poteškoća je u tome, što tamo ima svakojakih ljudi i raznih struka. Sigurnost na radu nije bila dobro organizirana. Kad se sigurnosno pripremi gradilište, onda će se nastaviti s radom. To znači, da su radovi samo privremenu zaustavljeni.

Nakon dolaska policije zbog g.

Objavljeno u „Slobodnoj Dalmaciji“

Franc Perme na godišnjoj skupštini Društva u Varaždinu (2004. godine)

ravi kraj Maribora (ono s ponovno pokopanih 1.179 kostura) nema ni slova, ni brojke - sve u stilu, ne znamo tko je to napravio, ne znamo čija su to tijela. Zašto ne bi žrtve ostavili tamo gdje jesu, neka se napravi spomen park, samo to želimo imati. Naša kapelica (Permetova kapelica) ostat će vječni spomen na njih, ali i na nas, da smo svoju kršćansku dužnost žrtvama ispunili.

Pitanje:

Imali ste, međutim, i nekih poteškoća?

Odgovor:

Franca Permea, koji je radio na natpisima u kapeli, bilo mu je poslije nekih razgovora sa odgovornim ljudima dozvoljeno nastaviti s poslom, pa je bio tamo sve do 16 sati. Načelnik policije iz Laškog je dao na znanje svojim ljudima, da g. Franc Perme može ostati kod svoje kapele i dovršiti posao. Poslije tog nespretnog slučaja policijsku traku stavili su je iz kapelice, tako da se posjetitelji mogu pokloniti žrtvama.

Pitanje:

Na kraju - hoćemo li dočekati Vašu knjigu o zločinima koje su

partizansko-komunistički banditi počinili nad Hrvatima tijekom Križnog puta? Hrvatska javnost ima pravo sve znati.

Odgovor:

Imam ogroman materijal. Trenutno imam 480 slika na Google atlasu. Dnevni, pored mog opsežnog projekta PIETETA, slike imaju oko 800 posjeta. Slike su u velikoj rezoluciji, pa ih ljudi skidaju. Projekt na www stranici obuhvaća oko 4.300 slika s preko 10.000 stranica teksta.

Pitaju me, zaista i često, zašto ne bih napravio knjigu o svemu tome. Međutim, ako bih krenuo u pisanje knjige mnoge detalje koje imam, ne bih niti sada smio iznijeti. Ove godine, 3. ožujka, stekao sam treći put požežen vozački spiti. Sve sam uvijek odradio od prve. Bez prometne sam nesreće, bez kapi alkohola, ali JESAM buntovnik. To je to. Zbog čega toliko vozačkih ispita? Sve su činili kako bi me sprječili putovati. Moji se materijali čuvaju za neka druga vremena, po možda i za ona vremena za koja se obično kaže: 'Se bo, sam nas ne bo...!'

Pitanje:

Sad, kad su sva hrvatska grobšta s Križnog puta u Sloveniji otkrivena, hoćete li se odmarat?

Odgovor:

Ako mislite, da je ovo otvaranje (ne otkriće grobšta!) posljednje, onda mnogo griješte. Na putu iz Celja prema Laškom, iza celjskog starog grada, napušteni je rudnik Pečovnik. Po nekim izvorima tamo je potopljeno oko 12.000 ljudi. U Celju na području Golovca ima više masovnih grobšta, a jedno je s blizu 2.000 žrtava. U neposrednoj blizini je osnovna škola nazva-

na po „narodnom“ heroju(?) Rošu. Još nas čekaju strašni prizori u Hrastniku (to je rudarski kompleks: Trbovlje-Hrastnik-Laško), poznato pod nazivom „Stari Šaht“ i na padini Brnice, te više malih napuštenih rudnika napunjenih ljudina u podnožju Jelenca. U rudniku „Stari Šaht“ još i danas nisu riješeni problemi uslijed vlaženja i zagađivanja zraka od tijela žrtava u još aktivnom rudniku.

Velika masovna grobnica je istoč-

no uz „Mislinjski klanec“ u podnožju gradske crkve, te još nekoliko lokacija s masovnim grobnicama. Ljudi znaju za njih! Pa samo na području Gornjeg Doliča je pokopano oko 8.000 ljudi (!?). Ništa od toga nisam izmislio.

Slovensko društvo Društvo za uređenje zamoćanih grobov, koje ima najviše zasluge za traženje i dokazivanje istine o komunističkim zločinima, nigdje se ne spominje. Svi izbjegavaju istinu, a toliko galame pred mikrofonom i TV kamerama.

Odjednom kao da svi znaju sve o svemu. Mi, upomi i strpljivi istražitelji, kao da ne postojimo, sada, kada je u pitanju „šminkanje pred kamerama“, nismo ih potrebni!

Kada visoka hrvatska državna delegacija ne zna da postoji hrvats-

ko povjerenstvo za Sloveniju, koje istražuje tamošnje zločine Križnog puta, onda je to kilavo državno izaslanstvo, onda je to posjeta samo zbog šopingiranja i – zna se, komunjarska posla.

Mi smo ljudi koji smo svašta vidjeli vlastitim očima. Komunjarska družba načelno priznaju svoje zločine. Kažu: jest bili su, zapravo bilo je toliko i toliko žrtava, tu i tamo. Ali govore tako tek onda, kad smo mi sakupili dovoljno materijala. I to samo zato da bi se poslije svega ovakve državničke posjete katile sa glupim i bahatim izjavama. Odjednom je Savez boraca na strani žrtava i osuđuje zločine, a svojim kolegama, ubojicama, i sada dijele odličja, a svojoj mlađeži boračke stipendije.

Želim podsjetiti slovenske komuniste, kakvu su odluku donijeli 2000. g. na Če-

binama iznad Trbovlja, točno na istom mjestu, gdje je bila donesena odluka o podizanju revoluciju, a povodom izdavanja knjige slovenskog Društva pod nazivom „Tudi mi smo umrli za domovino“! Državno tužiteljstvo moralo se podrediti odlukama s Čebina, a te su: „Niti jedan partizan neće biti saslušan, niti će mu se suditi za zločine.“

ANNO 2000.

Poruka sv.Barbare:

Ostavite žrtve tamo gdje jesu – DO GOSPODNJEG DANA.

NAPRAVITE SPOMEN PARK, TO NEKA BUDE VAŠ PIJETET ŽRTVAMA.

POKOLJEM HRVATA NA KRIŽNOM PUTU OSOBNO JE RUKOVODIO JOSIP BROZ TITO (2)

Lasa Šukilo. Zagreb, potkajni
izvor: *Denis Romac – SADIZAM
ROVA BARBARA*, „Novi list“, 8.
ožujka 2009.

Možda su se drugovi u međuvremenu pokajali?

Taman posla. Gdje su dokazi, kažu oni i njihovi sljednici. Zar nije dovoljno preko 800 otkrivenih masovnih grobnica u Sloveniji u kojima se nalaze što tijela, što ostatci tijela tijekom Križnog puta? Njima, naravno, ne, jednostavno stoga kad su zločinci, istražitelji, tužitelji i suci duhovno jedne te iste osobe.

„Slučaj Mije Ribičića, najviše rangiranog osumnjičenika za poslijeratne likvidacije zapravo potvrđuje pravilo. Ribičić je kao major OZNA-e u Sloveniji bio osumnjičen da je odgovoran za egzekuciju 217 ljudi u proljeće 1945. godine. Tužiteljstvo ga je najprije sumnjalo za genocid, a kada je ta kvalifikacija pala na teret mu je stavljen ratni zločin. No ni za to nije bilo dokaza, tako da se Ribičić, teško bolestan i u devetom desetljeću života, vratio umirovljeničkoj svakodnevnici.“

Tragova nema, a masovno se žive ljude, masovno i ništa ne skrivajući, čak i zatrpavalo. Bagerima.

„Rov Barbara dokazuje s kakvim se teškoćama susreće istraga ratnih zločina od prije šest desetljeća. Slovenska policija imala je prve informacije da bi rovovi u rudniku kod Laškog mogli skrivati stravičnu tajnu još sredinom devedesetih, kada je provedena policijska akcija 'Pomirenje'. Sumnjalo se, naime, da su zat-

vorenci iz logora Teharje dovoženi u rudnik radi likvidacija, gdje su zatrpavani, s čime su sigurno bili upoznati rudari, jer su rovove ispod rova s ljudskim ostacima morali dodatno 'pojačavati', zbog curenja krvi i tekućine iz trupala.“

Dakako, dobro se zna koji su to bili rudari, kako su se zvali, gdje su živjeli, s kim su se susretali, ali ...

„Međutim, za provjeru tih informacija, bilo zbog inercije birokracije ili nedostatka novca, moralo se čekati više od desetljeća.“

Rekoh, zločinci, istražitelji, tužitelji i suci, sve su to duhovno iste osobe. Naime,

„Rudnik Barbara bio je aktivan sve do 1992. godine.“

Čim se stvarno krenulo u istraživanje, rezultati su odmah stigli. Kvaka je bila, dakle, u „zeleonom svjetlu“, koje je i nakon 1991. godine ostalo u komunističkim rukama. Oni su ga jedini mogli paliti, ali – razumije se – nikako im se to nije činilo.

„Zeleno svjetlo za rušenje prvog zida rova Barbara stiglo je odlu-

kom slovenske vlade prije sedam mjeseci, i odonda se uklanjaju velike količine betona i zemlje – ukupno oko 400 kubika zemlje, betona i drugog materijala – koje su na ulazu u rudarsko okno skrivale tajnu masovnog pokolja.“

Što dalje?

„Izvlačenje žrtava iz rova trebalo bi početi ovog tjedna, kada budu za to obavljene sve pripreme. Tužitelj u Celju predlaže da se odredi stručni tim koji će rukovoditi ekshumacijom, kao i stručnjaci za identifikaciju predmeta pronađenih u rovu.“

I, ponovo, što dalje?

„Tek nakon izvlačenja tijela istražitelji i forenzičari pokušat će utvrditi dob, spol i uzrok smrti, a tek tada će najvjerojatnije biti utvrđena i narodnost žrtava, kao i njihova ukupan broj.“

I, opet, što dalje?

„Međutim, to se odnosi samo na rov Barbara, jer postoji još nekoliko zatrpanih rovova u tamošnjem rudniku za koje se sumnja da skrivaju poslijeratne žrtve, i to najmanje njih tisuću.“

Tu smo, dakle.

Što je sa zločincima? Oni ostaju „nepoznati“. Zato, sve mi se više čini da se radi o novim prikrivanjima, odnosno o novim „arhivama s Dedinja“.

Žrtve su tekako poznate.

„Zasad se pretpostavlja kako se radi o slovenskim domobranima ili hrvatskim vojnicima i civilima.“

Oh, Tito, Tito, proklet bio!

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (5)

Dragutin Šafarić, Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

**KRVAVI TRAGOVI
JOSIPA BROZA**

Spomen kapelica
Barbarin rov
(slika iz 2007. godine)

U BARBARINOM ROVU ŽRTVE SU LIKVIDIRANE NA SLIČAN NAČIN KAO I ZAROBLJENICI LOGORA TEHARJE

www.javno.com

Povjesničar dr. Mitja Ferenc, koji vodi državno povjerenstvo za evidentiranje i sondiranje tzv. "prikrivenih grobnica" iz vremena poraća, rekao je da su do sada otkriveni posmrtni ostaci 200 do 400 žrtava, ali ih se na istom mjestu može očekivati još, jer istraživanje i ekshumacija nisu završeni, a riječ je o ubijenim pripadnicima slovenskih domobrana i hrvatskih, vjerojatno ustaških postrojbi.

U prvoj otkopanoj galeriji starog rudnika kombinata Trbovlje-Hrastnik u kojemu se sve do 1992. još eksploatirao ugljen, moglo bi biti skriveno još najmanje tisuću posmrtnih ostataka na

sličan način likvidiranih zarobljenika iz logora Teharje blizu Celja, tvrdi Ferenc.

Galerija u kojoj su pronađene prve mumije i skeleti nalazi se naime između dvije rudarske jame, od kojih je jedna duboka 30, a druga 40 metara. Zbog slijeganja materijala prvih je deset metara u njima sada prazno, a do dna su pune posmrtnih ostataka žrtava, izjavio je Ferenc za Slovensku televiziju.

Iako je policijska uprava Celje 1994. i 1997. godine pregledom nekih sačuvanih arhiva uspjela rekonstruirati put "kolona smrti" iz logora Teharje na različita mjesta likvidacija i pokopa, nije se došlo dalje od toga.

Kriminalist Pavle Jamnik koji već nekoliko godina vodi policijsku operaciju "Sprava" vezanu na utvrđivanje odgovornosti za poratne izvansudske egzekucije i u vezi s otkrićem u Hudoj Jami ponavlja da je za policiju bitno utvrditi "tko je za masovna ubojstva odgovoran i tko ih je izvodio".

To što policija do sada nije uspjela prikupiti dokaze protiv organizatora i neposrednih izvršitelja nije znak slabog rada policije nego "konspirativnog načina" izvođenja zločina, te "sustavnog brisanja tragova i uništavanja dokumentacije", tvrdi Jamnik.

Broj 49 - 14. ožujka 2009.

Izložba

Stranica 43

Laško - Spodnja rečica 23.10.2008. g. : radovi na otvaranju Barbarinog rova su zaustavljeni

Laško, Huda jama: Kamo su previačena trupla? Evo potpisa

20090607-08_Titovo_Velenje_ob_dnevu_volitev_za_Evropu__sramotna_slika_komunisticnih_nasilnezev.jpg

20100720-27_Velenje_Kozelj_sondaza.jpg

20100720-28_Velenje_Kozelj_sondaza_nozna_kost.jpg

[20110818_GOOGLE_komentar_za_sliko_KONJI.docm](#)

KOMENTAR NAD SLIKO „KONJI“

Mislinja - Movže (1996.leta): komunistična zgodovina pravi, da je tu pokopano 480 konjev 1945.leta. Kaj pa je z lastniki teh vprežnikov ?

GOOGLE komentari pod mojo sliko

[kredn](#), včeraj, said:

čudno v tistih časih so bili konji velika dobrina in mi ni jasno zakaj bi pobili tudi konje

[Translate](#)

2011-08-18

OPOMBA: KDO, KAKO IN KOLIKO KRVOLOČNOSTI JE NOSIL V SVOJIH POHODIH 1945 LETA JE POMISLITI, ZAKAJ IMA SLOVENIJA PREKO 600 (šeststo) OD DRŽAVNE KOMISIJE REGISTRIRANIH MASOVNIH GROBIŠČ. SPODNJI TEKST JE POVZETEK IZ PARTIZANSKE KNJIGE 1977 LETA, TOLIKO LAŽI IN TOLIKO PRIMITIVIZMA, KOT SO GA IMELI KOMUNISTI ZGODOVINA ČLOVEŠTVA NE POZNA. MED DRUGIM, KDAJ BO SLOVENSKA DRŽAVNA KOMISIJA PROVERJALA "ZGODBICO" **O POBITIH 170 VISOKIH NEMŠKIH OFICIRJEV (UJETNIKI !!!) PRI TOPOLŠICI ?** OČITNO JE 1945 LETA BESNELA KOMUNISTIČNA DRHAL !!!

„...Borci Majevičke brigade niso dosti izbirali. Z mitraljezi, minometi in topovi so tolkli po vsem, kar se je gibalo pod ustaškim varstvom. Topovi so sekali v polno. Mrtvih na ustaški strani je bilo toliko in toliko razbite tehnike, da se njihove kolone niso več mogle umikati po cesti. Drle so po gozdovih na obrobju Graške gore.447
Kako ogorčeni so bili boji pri Hudi Luknji, Doliču in Mislinji, je mogoče sklepati po izgubah na obeh straneh. Po nekaterih podatkih je 17. udarna divizija »Vzhodnobosenska« imela v dveh dneh 82 mrtvih in 186 ranjenih.448 Na ustaški strani jih je popadalo kakih 3.000, zajetih je bilo 10.960, pobitih konj pa 480.449 Polovico jih je padlo na sam dan njihovega nasprotnega napada, ujetih 13. maja (na nedeljo) pri Doliču pa je bilo skoraj 4.000. Ocene o ustaških izgubah pri Doliču iz bojnih relacij pa so samo približne. V resnici so bile najmanj za tretjino večje. Kakor je mogoče sklepati po pripovedovanju očitvidcev, je v desetih velikanskih grobiščih pokopano najmanj 4.700 ustašev.450 Zaradi tisočev mrličev med Hudo luknjo in Mislinjo je bil smrad tisto poletje tako grozoten, da so daleč naokoli odmrle vse čebele za štiri leta.451
 Ustaši so bili okrutni kot vedno. Nad zajetimi borci Jugoslovanske armade so zagrešili strahotne zločine. Ko je Majevička brigada zlomila ustaški klin in se sama globoko zagrizla v njihovo razvrstitev, je skupina borcev - med njimi je bil tudi Štefan Vertič iz Ptuja - zaprepadena naletela na ustaše, ki so pekli ujetega partizana na ražnju. Ti izvržki hrvatskega naroda torej niso bili samo klavci in požigalci, marveč še kaj hujšega...452"

[20241103_Otporas_dragutin_ZLOCIN_BEZ_KAZNE.docm](#)

2024-11-03

ZLOČIN BEZ KAZNE: Istraživanje poslijeratnih jugo-komunističkih zločina u Sloveniji je prekinuto upravo zbog ovoga otkrića?!

On Sunday, November 3, 2024 at 12:43:11 AM GMT+1, dragutin safaric <dragutin_safaric@yahoo.com> wrote:

On Saturday, November 2, 2024 at 07:26:01 PM GMT+1, info@radiomarija.hr <info@radiomarija.hr> wrote:

Sram te bilo. Kakve riječi rabiš. Zaboravi moju adresu i nemoj mi više slati ovakve gluposti

From: dragutin safaric <dragutin_safaric@yahoo.com>

Sent: Saturday, November 2, 2024 1:36 AM

ALEMKA HAZLER **Subject:** Re: ZLOČIN BEZ KAZNE: Istraživanje poslijeratnih jugo-komunističkih zločina u Sloveniji je prekinuto upravo zbog ovoga otkrića?! —>

2024-11-02 - - - - dragutin

JEBO VAS PUPOVAC i PLENKOVIĆ U TUPAVE i ŠUPLJE GLAVE
NEMOJTE SE LJUTITI, TU JE GROBIŠTE ZLOČINAČKI POBIJENIH 800 ŽRTAVA. NITI JEDNA
SVIJEČA,
JOŠ GORE JE NIKADA NIJE BILO JAVNO OBJAVLJEN OVAJ ZLOČIN - halo ???
ZAGREB - LJUBLJANA, nije vam još dosta MEGA SRAMA - pita vas "dragutin"

<http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx> POVEZNICE.htm

ŠOŠTANJ – GORICE
Svibnja 1945.g. U NOĆIMA POUBIJALI **800 ljudi** od toga **oko 750 HRVATI**

On Saturday, November 2, 2024 at 12:26:50 AM GMT+1, Viktor Arbanas <viktor.arbanas@gmail.com> wrote:

Tu je popis svjetskih velezločinaca koji počinje s 3'000 ljudskih žrtava,

koji su drugovi prof. dr. sc. iur. Ivo Josipović, na Katedri Pravnoga fakulteta: Kazнено procesno pravo, i njegov dvojnik Ivo Drobilica-Goldstein, povijesni pisac s rođenjem ugrađenim svjetskim pravom na istinu bez pokrića, prvi u studenom 2021., a drugi u kolovozu 2024. **šutke priznali i prihvatili**

jer nisu dokazima osporili podatke iz ovoga popisa ni nakon višestrukih javnih molbi za provjeru.

Ti javni, visokoškolorani **humanisti**, partizantife Velezločinca Tita neumorno podmeću njegove i svoje laži. Tako je prvi 11. stud. 2021. u 19:46 pod napisom ivo@josipovic.net napisao:

„**2.200.000!? Nevinih!?**“ (žrtava nekažnjena Velezločinca Tita) te 11. pro. 2021. u 23:38 "Izmišljeni podatci o 2,3 ili koliko miliona ubijenih Hrvata naprosto su ustaška izmišljotina. Kao i ove rangliste ubojica koje su slični vama naprosto izmislili." Ovim "dubokim pjesničkim mislima", a ne profesorskim znanostnim dokazima, brani Velezločinca Tita: "Izmišljeni podatci", "ustaška izmišljotina", "naprosto (nabezobrazno) izmislili". Te ispraznice nauka Velezločinca Tita su obojici „dokazi“, jer na znanosnim dokazima „mukotržno rade“ njegove partizantife već 80 lieta bez plana i nadzora. „Kako bijaše na početku, tako i sada i vazda i u vijeke vjekova.“ Dakle, u nedostatku dokaza svi moraju vjerovati u svjetsko javno mišljenje, tj. laži koje podmeću i uporno nameću nekažnjene velezločinačke partizantife uz moćnu pomoć isto velezločinačkih pobjednika DSR-a.

-

Zašto Židi nisu tužili USTAŠU, GOSPODINA DOKTORA ANTU PAVELIĆA, poglavnika NDH s pozdravom ZA DOM SPREMNI, kao sve naciste do dana današnjega? Umro je kao pošten čovjek jer mu nitko nije mogao dokazati nikakve zločine. Progonio ga je jedino Velezločinac Tito na temelju izmišljenih i podmetanih komunističkih = partizantifskih laži poput mita o NOB-u s "sedam ofenziva" (osma ofenziva tzv. "traktorijada na Knin" je nastala puno kasnije).

-

Zašto ni svjetski povjesnici, ni istražiteljski novinari nisu među te velezločince, koji su poubijali najmanje 3000 ljudi, uvrstili PAVELIĆA usprkos, u Jugoslaviji i nakon nje, iz dana u dan nabrajanih žrtava, npr. laži i mitova o radnom zatvoru, tzv. logoru Jasenovac, poput 400'000 do 1'700'000 poubijanih Srbijanaca, 10.000 djece s Kozare, 11.000 Židova te nebrojenih novih, iz godine u godinu izmišljenih novih pokolja Srbijanaca, poput onoga u Srbu? I usprkos tolikim "gubiticima" se je broj Srbijanaca u popisima pučanstava povećao (od 6.785.499 pravoslavaca 1931. na 7.783.046 1948.) bez bilo kakve matematički dokazive nepravilnosti ili čak vidljivoga smanjenja u DSR-u, za razliku od smanjenja broja Hrvata (6.085.482 katolika 1931. na 5.199.770 1948. umjesto 7.000.000 s 15 % povećanja kao i kod toliko istrijebljenih pravoslavaca).

-

A na kojima mjestima su PARTIZANTIFE (nekažnjene krvoločne KOMUNJARE, koje je velezločinac Staljin odmila preimenovao u antifašiste, tj. antife, kako bi ih se razlikovalo od stvarnih antifašista, i tako im oprao ljudsku krv s genocidnih im ruku), svjetski velezločinci Tito i Milošević kao i ubojica Žida, Hitlerov Nedić?

-

Zanimljivo je kako svjetski moćnici s pomoću svojih najutjecajnijih svjetskih javnih glasila sustavno i slobodno mijenjaju svjetsko javno mišljenje pa su tako strogo kažnjanim nacistima velezločinca Hitlera povećavali broj žrtava s prvo 8.000.000 na 20.946.000, 30.000.000 i najnovije na 50.000.000. Pitanje je samo koliko, možda i godina, treba proći kako bi velezločinac Hitler nadmašio i Maoa s "skromnih" (po pobjedničkim procjenama) 77.000.000 poubijanih nevinih ljudi!

-

A velezločincu Titu su smanjivali s prvih 1.172.000

- bez na stotine tisuća poubijanih nevinih pučana NDH proglašenim „ratnim žrtvama“,
- kao i bez stotine tisuća poubijanih nevinih pučana NDH na križnim putovima nakon rata
- i u klanjima po selima i gradovima pri pljački imovine hrvatskih pučana (u Zagrebu najmanje 100.000!)
- te poslijeratnih poubijanih 568.000 „državnih neprijatelja“

tj. partizantife su uz svesrdnu pomoć svjetskih lihvara svojem Velezločincu Titu smanjivali broj žrtava s nepristrano procijenjenih 2.200.000 na prvo procijenjenih 1.172.000 pa danas na 500.000, što je manje od 568.000 nevinih ljudi iz 1951. javno objavljenih poslijeratnih smaknuća „državnih neprijatelja“ Jugoslavije!

-

Popis svjetskih velezločinaca s brojem poubijanih nevinih LJUDI

Velezločinci prijatelji velezločinca Tita: 9 11 13 19 21 25 37(Castro) 41

Skrbnici velezločinca Tita: 2 3

1. Mao Ce-tung 1949.-1976. Kina 37.828.000 - 77.277.000
2. Jozef Stalin 1929.-1953. Rusija 40.000.000 - 48.911.000
3. Saveznici: Đuro VI / Churchill VB i Roosevelt SAD 1943.-1945. 15.000.000 u bombardiranjima njemačkih i hrvatskih te Truman SAD 1945. japanskih gradova
4. Adolf Hitler 1933/1939.-1945. Deutsches Reich prvo 8.000.000, zatim 20.946.000, 30.000.000 i najnovije 50.000.000
5. Vladimir Iljič Lenjin 1917.-1924. Rusija 4.017.000 - 13.000.000
6. Čang Kai Šek 1921.-1948. Kina (Taivan) 10.214.000
7. Leopold II Belgijski s GB 1888.-1908. Kongo 8.000.000 - 10.000.000
8. Hideki Tojo 1936.-1945. Japan 3.990.000 - 5.964.000
9. Pol Pot 1975.-1979. Kambodža 1.700.000 - 2.397.000
10. Tito, Bernard Habsburg ? Josip Broz 1944.-1980. Jugoslavija 1.172.000 - 2.200.000 (uglavnom Hrvata, što je genocid nad četiri do pet milijuna Hrvata u NDH)
"Likvidirali smo 568.000 narodnih neprijatelja, a kroz logore od 1945. do 1951. prošlo je 3.777.776 zatvorenika". (A. Ranković „Politika“, Beograd, 1. veljače 1951.).
Popisi pučanstva Jugoslavija: 1931. je bilo 6.085.482 katolika, a 1948. 5.199.770 mjesto 7.000.000 ili 1.780.000 manje.
11. Mengitsu Haile Mariam 1987.-1991. Etiopija 1.500.000 - 2.000.000
12. Ismail Enver Paša 1909.-1918. Turska 1.200.000 - 2.000.000
13. Kim Il Sung 1948.-1987. Sjeverna Korea 1.600.000 - 1.700.000
14. Yahya Kan 1969.-1971. Pakistan (Bengal) (300.000) 1.500.000
15. Yakubu Gowon 1967.-1970. Nigerija 1.100.000
16. Enver-paša od 24.4.1915. Osmansko carstvo 600.000 - 1.500.000
17. Napoleon 1799.-1814. Francuska 1.000.000
18. Jan Kambada 1994. Ruanda 800.000
19. Sadam Husein 1980.-1990. Irak 600.000 - 1.000'000
20. Sukarno 1945.-1966. Indonezija 500.000
21. Idi Amin Dada 1969.-1979. Uganda 350.000 - 500.000
22. Mullah Omar (taliban) 1996.-2002. Emirat Afganistan 400.000
23. Harry S. Truman 6./9.8.1945. USA (Hiro./Nag.) 310.000
24. Benitto Mussolini 1922.-1943. Italija 250'000 - 300.000
25. Mobutu Sese Seko 1965.-1997. Kongo/Zair 230.000
26. Charles Taylor 1989.-1996.(2003.) Liberija 220.000
27. Foday Sanokh 1991.-2002. Sierra Leone (50.000)-210.000
28. Ho Chi Min 1945.-1969. Vietnam 200.000
29. Michel Micombero 1966.-1976. Burundi 150.000
30. Slobodan Milošević 1992.-1999. četnička Srbija 100.000
30. Hassan al Turabi 1985.-1999. Sudan 100.000
31. Jean Bedel Bokassa 1966.-1979. Cent.afr. Republika 90.000
32. Richard Nixon 1969.-1974. USA (Vietnam) 70.000
32. Efrain Rios Montt 1982.-1983. Guatemala 70.000
33. Francois Jeanclaude Duvalier papa Doc Haiti 60.000
34. Rafael Trujillo 1930.-1960. Dominik. Republika 50.000
35. Hissene Habre 1982.-1990. Čad 40.000
36. Francisco Franco 1939.-1975. Španjolska 30.000 - 35.000
37. Chiang Kai Shek 1947. Taiwan 30.000
37. Fidel Castro 1956.-1959. Kuba 30.000
38. Hafezi Bashar al Assad još ubija 2018. Sirija 25.000-30.000
39. Ayatollah Ruhollah Homeini 1979.-1989. Iran 20.000
40. Nedić 1941.-1942. fašistička Srbija 16.000 Žida
41. Robert Mugabe 1987.-2017. Zimbabve 15.000
42. Jorge Videla 1976.-1981. Argentina 13.000
43. August Pinochet 1973.-1990. Čile 3.000

- SAD "Holokaust" sjevernoameričkih domorodaca (Indijanaca) 10.000.000 (To istrebljivanje su provodili i zataškavali SAD-političari i vojska!)

- U doba britanske kolonijalne vlasti u Indiji i Pakistanu 1857. Britanija 10.000.000

- RK-crkva, inkvizicija, progon vještica 60.000 74 križarska rata RK-crkve: 1096.-1444.>>> 1.000.000

Izvori: javna glasila te nesavezničke i nekomunističke ili neantifašističke ili nepartizantske procjene,
<http://www.neuro-spirituality.com/.../politiker-massenmoerder...Rudolph Joseph Rummel: Staljin ~54'655'000, Tito ~2'130'000>
<http://www.dailymail.co.uk/home/moslive/article-2091670/Hitler-Stalin-The-murderous-regimes-world.html#ixzz409DITCvX>
<https://hr.wikipedia.org/wiki/Democid>
<http://istinomprotivlazi.com/>

Obradio: Viktor Arbanas, Osijek, 8.2024.

Am Fr., 1. Nov. 2024 um 22:44 Uhr schrieb Bozo Simunovic <simunovic.bozo@gmail.com>:

ZAKLELA SE ZEMLJA RAJU DA SE NA NJOJ SVE TAJNE DOZNAJU!

<https://hrvatskonebo.org/2024/11/01/zlocin-bez-kazne-istrazivanje-poslijeratnih-jugo-komunistickih-zlocina-u-sloveniji-je-prekinuto-upravo-zbog-ovoga-otkriva/>

ISUS = POBJEDNIK!

Sent from my iPhone

On Fri, 1 Nov 2024 at 20:51 Blago Nizic <nizicblago@gmail.com> wrote:
ZLOČIN BEZ KAZNE: Istraživanje poslijeratnih jugo-komunističkih zločina u Sloveniji je prekinuto upravo zbog ovoga otkrića?! —>

<https://hrvatskonebo.org/2024/11/01/zlocin-bez-kazne-istrazivanje-poslijeratnih-jugo-komunistickih-zlocina-u-sloveniji-je-prekinuto-upravo-zbog-ovoga-otkriva/>

NAPOMENA 2024-11-03 - - - - dragutin

Pogledao sam „**HRVATSKO NEBO**“ gdje sam mogao vidjeti dva imena: **Bujanec i Leljek**. Dvije lokacije su spomenute ali u njima je ne mnoga nego **previše laži od lažova** Leljaka.

(: : : : :)

2024-11-03 u noći 00:40 sati - - - - dragutin PONOVO IZJAVLJEN SA JEDNOM DODATNOM SLIKA

Treća slika je jedna panorama u kraju Florjan, ono zeleno je mjesto gdje se je utaborila ili predala Njemačka vojska kao datum 9.svibanj 1945.g.

ALI - ali opet pita dragutin dali znadete ovo: U TO VRIJEME KOMUNISTIČKE ZVIJERI POBILI SU 170 VIŠIH NJEMAČKIH OFICIRA !!!!!

Još moja ironija ne ime (sabornik !!!) **STIPE MLINARIĆ** (HDZ bila mu majka zibeljka), **TKO GA ZNA NEKA GA IMA** - domišljavac ili šminkeraš nasilnik

2024-11-02 - - - - dragutin

JEBO VAS PUPOVAC i PLENKOVIĆ U TUPAVE i ŠUPLJE GLAVE

NEMOJTE SE LJUTITI, TU JE GROBIŠTE ZLOČINAČKI POBIJENIH 800 ŽRTAVA. NITI JEDNA SVIJEČA,

JOŠ GORE JE NIKADA NIJE BILO JAVNO OBJAVLJEN OVAJ ZLOČIN - halo ???

ZAGREB - LJUBLJANA, nije vam još dosta MEGA SRAMA - pita vas "dragutin"

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm

(: : : : :)

objava osebe Zdenka Zbašnik

Zdenka Zbašnik
Včeraj ob 09:29 · 🌐

TITO JE BIO HEROJ.
TITO JE BIO
ČUVAR MIRA U
JUGOSLAVIJI I
SVIJETU!
ZA VRIJEME TITA
IMALI SMO ŽIVOT
DOSTOJNOG
ČOVJEKA!

Drug Tito
30. oktober ob 21:58 · 🌐

Tačno tako! 🌟👍👏

Zdenka Zbašnik in 28 drugih oseb

13 komentarjev

Branko Krstic
DA NIJE BILO IZDAJNIKA JUGOSLAVIJE JOŠ BI TRAJALO

1d Všeč mi je Odgovori

Zdenka Zbašnik je odgovoril/-a · 2 odgovora

Gabrijel Lokar
Ves ta mir pa so vseskozi drago plačevali Slovenci, ko pa so se uprli, tedaj pa je nastala bratomorna vojna... O tem problemu pa sem tudi veliko napisal v komentarjih, kar je bilo vzeto iz dokaznih gradiv. Zadnja leta pa smo morali oddvajati za skupno ... **Prikaži več**

1d Všeč mi je Odgovori

Gabrijel Lokar je odgovoril/-a · 3 odgovori

Dragutin Pieteta Safaric
KAKO JE BILO ONO SEKS SA CURICOM OD 11 GODINA - fuj pedofilski smrad titek???

16h Všeč mi je Odgovori Urejeno

Zdenka Zbašnik
Dragutin Pieteta Safaric ludo, sta sve izlazi oko njega i slovinci "glavni" ut pomoc zna se koga uvijek?! Ludo.....

4h Všeč mi je Odgovori

Dragutin Pieteta Safaric
Zdenka Zbašnik Kada izlazimo iz zgrade nekih 50m titin spomenik 9.7m visine. Ono što je gadno posjeta turista vode ih do tog smrada - neki mu ljube škornje, strance dovode tamo, samo hvale a u neposrednoj okolici pobijeni oko 15 hiljada ljudi poslije WW2. Lokalni povjesničari moraju o tome šutjeti. Osobno ih znam!

3h Všeč mi je Odgovori

Zdenka Zbašnik
Dragutin Pieteta Safaric užas, strašno.

2h Všeč mi je Odgovori

Dragutin Pieteta Safaric
Tako je bilo 2009.g. na dan izbora za EU DEMOKRATSKU diktaturo polit-mafije, na ovoj slici pak je pobijeno i zakopano 800 žrtava poslije rata. Bilo oko 750 Hrvata ostalo Slovenci, tada su došli u pomoć za pokolj hrvatski četnici iz Osijeka kojih je bil... **Prikaži već**

2h Všeč mi je Odgovori Urejeno

Napiši odgovor ...

Toni Antonio
Jebo Te najveći ratni zločinac na Balkanu Tito i Jugoslavija ...

4h Všeč mi je Odgovori